

ZPRAVODAJ

UNIVERZITY PARDUBICE

POHYB

- ZVUKU
- V ČASE
- NA KOLE
- NA UNIVERZITĚ

Obsah

FOTO SEMESTRU

5 Flag Parade

TÉMA

6 Sport na univerzitě
Hýbat se mohou všechny generace

STALO SE UPA

- 10 Fakultu filozofickou povede historik Jiří Kubeš
- 10 Fakulta elektrotechniky a informatiky otevřela nový obor
Aplikovaná elektrotechnika
- 10 Cestu stříbrného českého tolaru k světovému dolaru znají
po celém světě
- 11 Univerzitní osmy: poprvé jela smíšená posádka
- 11 Finále soutěže „Hledáme nejlepšího mladého chemika ČR“
hostila Fakulta chemicko-technologická
- 11 Vědecko-technický jarmark byl opět v centru města
- 12 Univerzita má nový absolventský web
- 12 Nové typy vláken se dostali na prestižní seznam světového
veletrhu
- 12 Pravěkou studnu zachraňují obyčejným cukrem
- 13 Vysokoškoláci přivezli medaile z Českých akademických her
- 13 Na Letní školu přijel rekordní počet zahraničních studentů

13 Na konferenci Fakulty filozofické přijel významný vědec
z Cambridge

VĚDA

14 Zakřičet si v bezdrazové komoře je osvobozující
Reportáž z laboratoří FEI

OSOBNOST

18 Kdyby se mozek vytahoval na střevo, nikdy nebudou tým, říká
genetička

STUDENTI

20 Miss ČR Iveta Maurerová:
Klidně bych si zahrála i hokej

ABSOLVENTI

- 23 Nová mobilní aplikace představuje studijní obory formou
miniher
- 25 Chtěli pomoci dětem v Africe.
Přes Gambii jeli stovky kilometrů na kole
- 32 Psát o prostitutkách a nevěstincích mě ohromně baví

ANKETA

36 ANKETA: Které místo jste si zamilovali?

KNIŽNÍ NOVINKY

38 Nové cizojazyčné publikace Univerzity Pardubice

Na titulní straně foto Michala Jeřába: absolventi Univerzity Pardubice Marek Žampach a Jakub Kaplan

KB

Komerční banka, a.s., je partnerem Zpravodaje Univerzity Pardubice pro akademický rok 2018/2019.

REÁLNÁ BANKA PRO REÁLNÝ ŽIVOT

**UNIVERZITA
PARDUBICE**

Zpravodaj Univerzity Pardubice

vydává Univerzita Pardubice, Rektorát, Oddělení propagace a vnějších vztahů.

Adresa: Studentská 95, 532 10 Pardubice 2, telefon 466 036 555, e-mail: zpravodaj@upce.cz, IČ: 00216275.

Zpravodaj UPa najdete také na webových stránkách: <https://www.upce.cz/media.html>.

Redaktorka: Bc. Věra Přibyllová. Redakční okruh: Mgr. Lenka Čermáková, PhDr. Tomáš Jiránek, Ph.D., Mgr. Lucie Kašková, Ing. Andrea Koblížková, Ph.D., Mgr. Martina Macková, Bc. Věra Přibyllová, Adrián Zeiner

Fotodokumentace: CITS – Adrián Zeiner, Petr Špaček a archiv UPa.

Grafická úprava a sazba: CITS – Ing. Alena Komárková.

Redakce si vyhrazuje práva krátit a editorsky upravovat texty.

Tisk: Vydavatelství a polygrafické středisko Univerzity Pardubice.

Číslo: 96/2019, 20. září 2019, náklad 1 400 ks, periodičita 4x ročně, ISSN 2570-5644, MK ČR E 22928.

NA KŘIŽOVATCE

Věda a tvůrčí činnost jsou katalyzátorem vývoje a růstu vysokých škol. Jsou také kritériem, které odlišuje jednotlivé úrovně terciárního vzdělávání. Kvalita ve vědě a ve výzkumu pozitivně ovlivňuje výuku, zvláště v případě studia magisterského a doktorského. Proto se v rámci akreditačního procesu kvalita vědeckých výsledků každého pracoviště v příslušných oborech nejen důkladně ověřuje, ale podstatným způsobem ovlivňuje i financování veřejných vysokých škol.

To není novinka poslední doby, jenom nabývá na stále větší váze. Právě nyní dochází k urychlení procesu vnitřní diferenciaci českého vysokého školství. Blížíme se ke křižovatce, před kterou se budeme muset rozhodnout:

Kterým směrem se chceme vydat. Čeho chceme dosáhnout. Co pro to musíme udělat.

Každá fakulta, každá oblast vzdělávání. Napřít sílu a zdroje tam, kde to má smysl.

Škála je poměrně široká: od vzdělávání bakalářů pro praktické obory až po týmovou práci doktorandů, zapojených do základního a aplikovaného vědeckého výzkumu. Všechny součásti tohoto spektra jsou potřebné a žádoucí. Na metu nejvyšší však pochopitelně nedosáhne každý.

Univerzita Pardubice si může nastavit pomyslnou laťku vysoko. V řadě vědních oborů dosahujeme dlouhodobě velmi kvalitních výsledků srovnatelných v domácím i mezinárodním měřítku. Za každým kvalitním publikačním výsledkem, za každým projektem základního nebo aplikovaného výzkumu ale stojí konkrétní člověk.

Přejme našim vědecky nejúspěšnějším kolegům pevné zdraví a stálou inspiraci. Nezávidíme jim vyšší příjmy ani dostatek peněz na jejich výzkum. Je to spravedlivé. Obojí je vykoupeno tvrdou řeholí vědce, pro kterého pracovní doba nikdy nekončí. Bez takových lidí by však univerzita neměla smysl a neměla by ani žádnou budoucnost.

*prof. PhDr. Petr Vorel, CSc.
prorektor pro vědu a tvůrčí činnost*

FLAG PARADE

NA KONCI LETNÍHO SEMESTRU PROŠLI ULICEMI MĚSTA PARDUBICE ZAHRANIČNÍ STUDENTI, KTEŘÍ NESLI SVÉ NÁRODNÍ VLAJKY. VLAJKOVÝM POCHODEM OSLAVIDI 15 LET OD VZNIKU ESN (ERASMUS STUDENT NETWORK) KLUBU V PARDUBICÍCH. ZÁROVEŇ PODPOŘILI VÝMĚNNÝ EVROPSKÝ PROGRAM STUDENTŮ ERASMUS+.

SPORT NA UNIVERZITĚ

Hýbat se mohou všechny generace

BADMINTON, VOLEJBAL, FLORBAL, INDOOR CYCLING, ALE I VESLOVÁNÍ ČI HOKEJ. DOSTAT SVÉ TĚLO DO FORMY MŮŽE NA UNIVERZITĚ PARDUBICE KAŽDÝ. PODMÍNKOU JE, ŽE SE HÝBAT CHCE. PŘÍLEŽITOST SPORTOVAT A ZMĚŘIT SVÉ SÍLY S DALŠÍMI ČEKÁ VŠECHNY SPORTOVNÍ NADŠENCE NA KATEDŘE TĚLOVÝCHOVY A SPORTU I V UNIVERZITNÍM SPORTOVNÍM KLUBU. VYSOKOŠKOLÁCI JI VYUŽÍVAJÍ. TAKÉ SE MOHOU POCHLUBIT MEDAILEMI Z TUZEMSKÝCH I MEZINÁRODNÍCH TURNAJŮ A SOUTĚŽÍ.

Každý semestr využije sportoviště na 1 500 studentů, kteří se odreagují od výuky a zároveň se „hodí“ do pohody a naberou fyzické i psychické síly. Nejlepší z nich pak univerzitu dokonce reprezentují na Českých akademických hrách. Z těch letošních se studenti vrátili se čtyřmi cennými kovy. „Stříbrnou medaili vybojovali veslaři a veslařky univerzity v kategorii čtyřka s kormidelníkem muži a čtyřka s kormidelníkem mix. Bronzovou medaili získal skifař Ondřej Jung a plavkyně Kateřina Hromadníková si odvezla bronz v kategorii 50 metrů prsa,“ vyjmenovává úspěchy pardubických studentů Tomáš Macas, vedoucí Katedry tělovýchovy a sportu.

Kredity za tělocvik

Obor tělesná výchova se samostatně na Univerzitě Pardubice sice neučí, nicméně studenti si mohou tělocvik zapsat buď jako povinný nebo nepovinný předmět, za který získají kredity. Na univerzitě se sportuje po celý rok, a to jak ve vnitřních halách, tak na venkovních kurtech. Velká nabídka je v individuálních i kolektivních sportech.

NAPŘÍKLAD V LOŇSKÉM ROCE HRÁLO FOTBAL 139 SPORTOVCŮ, FLORBAL 144 A NA BASKETBAL CHODILO 55 STUDENTŮ. NEJEN DÍVKY SI PAK OBLÍBILY AEROBIK A JÓGU.

„V současné době zažívá velký boom veslování a mezi studenty se stává velmi populárním. Je to doplňkový sport, ale přesto na něj klademe velký důraz, protože se pořád někdo hlásí,“ říká doktorand Dopravné fakulty Jana Pernera a zároveň člen veslařského týmu

Jan Němec. Trénovat mohou i studenti bez jakýkoliv předchozích zkušeností. „Poprvé jsem byla na lodi v dubnu na soustředění v Račičích. Ze začátku to bylo hodně těžké, člověk musí zkoordinovat pohyb a myslet na spoustu detailů. Ale o dva měsíce později už jsem startovala na akademických hrách,“ usmívá se Tereza Dytrychová, která studuje na Fakultě ekonomicko-správní.

Veslaři mají v univerzitní posilovně k dispozici několik trenažerů, na nich probíhá zimní příprava, v létě pak trénují na Labi. „Medaile z akademických pro mě znamenají opravdu moc, protože byly obě vydřené. Mým sportovním cílem je neustále se zlepšovat, protože mě baví ničit sám sebe a dřít na sobě. Jako trenér chci předávat zkušenosti dál, mladším generacím,“ říká Ondřej Jung, stříbrný a bronzový medailista z Českých akademických her a student Fakulty chemicko-technologické.

Velká nabídka kolektivních sportů

Sportovat se dá na univerzitě i v rámci Univerzitního sportovního klubu, stačí se stát jeho členem. V nabídce jsou raketové sporty jako například badminton, stolní tenis, tenis. Zahrát si můžete volejbal, futsal či florbal, nechybí ani kondiční cvičení, zumba, tabata, piloxing, powerjóga či indoor cycling. Kolektivní sporty mají poměrně velké hráčské zastoupení. Například v loňském roce hrálo fotbal 139 sportovců, florbal 144 a na basketbal chodilo 55 studentů. Nejen dívky si pak oblíbily aerobik a jógu. Jaro se na Univerzitě Pardubice pravidelně vítá fitness maratonem nebo jógou, těchto akcí se účastní až 150 sportovních nadšenců. Oblíbené mezi studenty i veřejností jsou noční a charitativní běhy.

Nejoblíbenějším sportem však zůstává badminton. Pravidelné turnaje se konají i mezi zaměstnanci univerzity. „Už jako student Univerzity Pardubice jsem začal hrát závodně. Na badmintonu se mi líbí jeho pestrost – dlouhodobě hraji singly, ale v posledních letech mám raději smíšenou čtyřhru,“ říká Ondřej Prusek, vedoucí oddělení pro vzdělávání na Univerzitě Pardubice a také šéf oddílů badmintonu a stolního tenisu. „Každý rok, od října do dubna, pořádám pod hlavičkou Univerzitního sportovního klubu badmintonovou soutěž smíšených dvojic, které se pravidelně účastní studenti, zaměstnanci i lidé z mimouniverzitního prostředí,“ dodává.

Cvičení i pro seniory

Sport a cvičení na univerzitě si oblíbili i posluchači Univerzity třetího věku Dopravní fakulty Jana Pernera. Třeba manželé Dana a Jindřich Kuchařovi. Ti chodí za pohybem na katedru už pět let. „Je fajn, že každá lekce je jiná, zaměřená na různá cvičení. Je tady

skvělá parta lidí, kterou vedou profesionální trenérky s výbornými nápady,“ pochvalují si přístup instruktorek manželé. V rámci Sportovního kurzu absolvují hodiny jógy, kruhový trénink a posilování pod vedením Evy Hronové Čaladi a dalších členů katedry. Katedra tělovýchovy a sportu pravidelně pořádá řadu sportovních akcí pro studenty, zaměstnance i veřejnost. „Zájem o pohybové aktivity je velký, naše cvičení bývá tematicky laděné. Studenti také sbírají body do soutěže o Standartu rektora univerzity. V této prestižní soutěži mezi sebou bojují jednotlivé fakulty v mnoha sportech,“ říká Tomáš Macas, vedoucí Katedry tělovýchovy a sportu. Sportovní prostory katedry si může pronajmout každý, kdo má zájem. Musí ale počkat na zkouškové období nebo na období prázdnin, jinak jsou tělocvičny pravidelně vytiženy do pozdních večerních hodin. „Všechny vyučované předměty bývají zpravidla plně obsazeny. I proto věříme, že naši výuku děláme dobře a studenti si široké škály sportů na naší univerzitě váží. Stejně tak jsme rádi, když k nám přijdou i lidé zvenčí,“ říká Tomáš Macas.

Vznikl nový hokejový tým

Na univerzitě nově vznikl studentský UHC Pardubice (University Hockey Club), který si okamžitě připsal mezinárodní úspěch. Z prvního zahraničního turnaje univerzit Baltic Student Hockey Cup, který se na konci srpna konal v Petrohradě, přivezli hokejisté bronzové medaile.

Bronzová plavkyně

Plavkyně Kateřina Hromadníková si z Českých akademických her odvezla bronz v kategorii 50 m prsa. „ČAH jsou pro mě hlavně skvělé dva dny, které trávím s přáteli, kteří mají podobné zájmy jako já. Medaile je taková třešnička na dortu.“ Katka by si ráda závodně vyzkoušela atletiku nebo lyžování, protože ji oba tyto sporty hodně baví. Občas se účastní hobby běžeckých závodů a v létě triatlonu. Na Fakultě chemicko-technologické studuje obor Ekonomika a management chemických a potravinářských podniků.

Sběratel cenných kovů

Skifař Ondřej Jung vybojoval na Českých akademických pro Univerzitu Pardubice hned dvě medaile. V mužské kategorii čtyřka s kormidelníkem si dojel pro bronz a v jednotlivcích získal stříbro. K veslování se přitom dostal úplně náhodou. Asi před deseti lety jel na kole po stezce kolem Labe a na loděnici se zrovna pořádal nábor. Zastavil, šel si to zkusit a nakonec u veslování už zůstal. Na otázku, zda občas vezme do ruky i pádlo, odpovídá: „Nepádluji, ale docela mě to láká. Už na sportovním gymnáziu byla mezi kanoisty a veslaři rivalita. Jsou to úplně jiné sporty a jiné pohyby, asi největší rozdíl je v tom, že veslař sedí na pojízdném sedátku, kterému se říká slajd, díky čemuž veslař používá především nohy. Také stavba lodí je úplně jiná. Veslařská loď je delší a rychlejší. Rozdílů je opravdu mnoho, tyto dva sporty mají společnou snad jen tu vodu.“ Ondra studuje na Fakultě chemicko-technologické obor Ekonomika a management chemických a potravinářských podniků.

Žena ve skifu

Tereza Dytrychová začala s veslováním na Univerzitě Pardubice. Zapsala si ho jako volitelný tělocvik, protože nikdy neměla šanci si veslování vyzkoušet. Nakonec ji zcela „dostalo“. A přestože do lodě poprvé usedla letos v dubnu, o dva měsíce později reprezentovala školu na Českých akademických hrách v kategorii čtyřka s kormidelníkem mix. „Stříbrná medaile z těchto her je moje první medaile za veslování. Znamená pro mě opravdu hodně.“ Terka studuje na Fakultě ekonomicko-správní obor Ekonomika a provoz podniku.

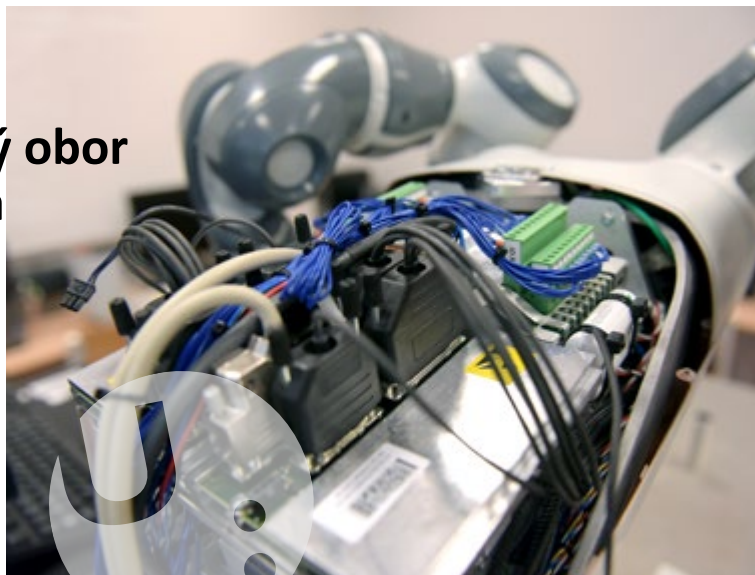

27. května Fakultu filozofickou povede historik Jiří Kubeš

Odborník na raný novověk, dějiny habsburských panovníků a české i moravské šlechty se stal kandidátem na nového děkana, nyní působí jako vedoucí Ústavu historických věd Fakulty filozofické. Doc. Mgr. Jiří Kubeš, Ph.D., vystřídává 1. listopadu v čele fakulty dosavadního děkana prof. Karla Rýdla. „*Je nutné výrazněji podpořit internacionalizaci vědy i výuky a zajistit, aby na vědecky výkonná pracoviště pravidelně přijížděli odborníci ze zahraničí. Klíčové je motivovat studenty k výjezdům a podpořit mimovýukové aktivity,*“ řekl docent Jiří Kubeš.

červen Fakulta elektrotechniky a informatiky otevřela nový obor Aplikovaná elektrotechnika

Výuka se zaměří na moderní oblasti elektronických obvodů, senzorů, mikroprocesorové techniky, informačních technologií, automatizace a prototypové výroby. Hlavní důraz klade na praktické ověřování získaných znalostí v moderních laboratořích, jejichž vybavení se běžně využívá i v průmyslové praxi. Součástí studia je tříměsíční praxe. Nový obor Hospodářská politika a veřejná správa zaměřený profesně na obchodní inspekci otevírá také Fakulta ekonomicko-správní. Během tří let se zájemci seznámí s problematikou ochrany spotřebitele, poznají fungování České obchodní inspekce a budou umět např. identifikovat padělky a nebezpečné výrobky.

3. června Cestu stříbrného českého tolaru k světovému dolaru znají po celém světě

„Tato peněžní početní jednotka vznikla díky usnesení zemského sněmu Království českého z 9. ledna 1520, kterým byla nařízena monetarizace nově vytěženého stříbra v českém Krušnohoří. Podle jména města Jáchymov (Joachimsthal) vzniklo jméno mince »tolar«, které se později přes holandský »daalder« dostalo i jako »dollar« do angličtiny,“ vysvětlil autor výstavy, historik a numismatik prof. Petr Vorel, prorektor Univerzity Pardubice. K vidění byla ve Štrasburku, nyní je otevřena v Národním numismatickém muzeu v Mexiku. Do konce roku bude výstava k dispozici veřejnosti a školám v Českém centru v Paříži a dále bude putovat po Francii.

7. června

Univerzitní osmy: poprvé jela smíšená posádka

Pětkrát se prestižního akademického závodu, který je součástí pražských Primátorek, účastnili pouze muži. Letos trenér a vedoucí Katedry tělovýchovy a sportu Univerzity Pardubice Tomáš Macas vsadil na novou sestavu a do naší osmiveslice posadil 4 ženy-studentky. V sestavě Jan Němec, David Král, Petr Bílek, Ondřej Jung, Barbora Punarová, Sára Heřmanová, Lucie Smetanová, Tereza Dytrychová zajeli skvělý čas, srovnatelný s výkonem výlučně pánské posádky.

11. června

Finále soutěže „Hledáme nejlepšího mladého chemika ČR“ hostila Fakulta chemicko-technologická

Konkurenci 39 vědeckých talentů nakonec porazil Robin Dočekal ze Základní školy Letovice, který si nejlépe poradil s písemným testem i praktickou částí zkoušky. Získal příslib stipendia 48 tisíc korun pro první rok studia na Univerzitě Pardubice. Pro žákovské mistrovství republiky v chemii chystají úlohy i doprovodný program naši akademici.

13. června

Vědecko-technický jarmark byl opět v centru města

Věda ovládla Pernštýnské náměstí. Chemické experimenty, dopravní stavebnice, virtuální realita, finanční gramotnost, práce archeologa, ražba historických mincí, restaurátorské techniky, stavba lidské kostry. Tím vším bavili tradičně ke konci školního roku naši vědci a studenti žáky základních a středních škol. Do stanového městečka v historickém centru města za nimi dorazily stovky dětí.

14. června Univerzita má nový absolventský web

Jeho prostřednictvím začíná univerzita aktivně pracovat s absolventy a vytvářet univerzitní komunitu. „Pro každou školu je důležité vědět, že úspěšně vychovala svoje studenty, našli dobré uplatnění, a tím pádem pro jejich profesní úspěch udělala maximum. I pro naši univerzitu je taková zpětná vazba klíčová pro další rozvoj a kvalitu výuky. Chceme být v kontaktu s absolventy, protože i oni tvoří komunitu celé univerzity a jsou součástí naší historie,“ uvedl rektor Univerzity Pardubice prof. Jiří Málek, který sám absolvoval pardubická studia.

Startujeme
Absolventský
WEB

Diplomem to nekončí.
Staňte se součástí
komunity.

BĚŽTE NA WEB →
absolventi.upce.cz

ZÍSKEJTE VÍC
BAVTE SE
KOMUNIKUJTE
UKAŽTE SE

17. června Nové typy vláken se dostaly na prestižní seznam světového veletrhu

Organizátoři světového veletrhu TechConnect zařadili speciální typ vláken vědců Univerzity Pardubice mezi nejlepší nové materiály. Prestižní ocenění udělili objevu Jana Macáka z Fakulty chemicko-technologické. Jeho vlákna oxidu křemičitého mají výrazné adsorpční vlastnosti. „Na vývoji tohoto materiálu jsme pracovali tři roky a jeho využití vidím v mnoha odvětvích jako je elektronika, potravinářství, chemický průmysl. Například v prostředích, kde je nutné zbavovat vzduch organických zapáchajících látek nebo vlhkosti, což jsou archivy, muzea, speciální výrobní prostory pro elektroniku,“ řekl Dr.-Ing. Jan Macák.

21. června Pravěkou studnu zachraňují obyčejným cukrem

Odborníci z Fakulty restaurování Univerzity Pardubice zahájili práce, které povedou k uchování studny staré více než 7 000 let. V Evropě unikátní pravěkou dřevěnou stavbu archeologové zajistili loni při stavbě silnice D35. Studna odkrytá u Ostrova v Pardubickém kraji je podle expertů nejstarší dochovanou dřevěnou architektonickou stavbou v Evropě. Celý proces konzervace bude restaurátorům trvat přibližně dva roky a spotřebují na něj asi 750 kilo cukru.

23.–28. června

Vysokoškoláci přivezli medaile z Českých akademických her

Univerzitu Pardubice reprezentovalo 24 sportovců a 4 univerzitní týmy. Sportovní talent měřili v konkurenci 2 tisíc studentů. Stříbrnou medaili vybojovali veslaři a veslařky univerzity v kategorii čtyřka skormidelníkem muži a čtyřka s kormidelníkem mix. Bronzovou medaili získal skifař Ondřej Jung a plavkyně Kateřina Hromadníková si odvezla bronz v kategorii 50 metrů prsa. Hostitelem letošního ročníku her bylo Vysoké učení technické v Brně

červenec

Na Letní školu přijel rekordní počet zahraničních studentů

Rekordních 42 zahraničních studentů z 9 zemí přijelo na Univerzitu Pardubice. Z tisíců přihlášených univerzita letos vybrala studenty z Běloruska, Vietnamu, Tchaj-wanu, Ukrajiny, Číny, Japonska a také z Egypta, Arménie nebo nově z nejstarší univerzity v Jihoafrické republice prestižní Stellenbosch univerzity. „Letní škola nám pomáhá posílit a rozšiřovat spolupráci s partnerskými školami v různých částech světa,“ uvedla prorektorka Univerzity Pardubice Ing. Andrea Koblížková.

2. srpen

Na konferenci Fakulty filozofické přijel významný vědec z Cambridge

Konference Humanity in the Era of Specialized Knowledge and Science, která propojuje filosofii a přírodní vědy, se účastnili výjimeční hosté. V prostorách Fakulty chemicko-technologické se sešli nositelé prestižního mezinárodního ocenění Fernanda Gila – profesor historie a filozofie vědy Hasok Chang z Univerzity v Cambridge a profesor didaktiky matematiky a docent fyziky i filosofie Ladislav Kvasz z Univerzity Karlovy.

TEXT: Zuzana Paulusová/Věra Příbylová

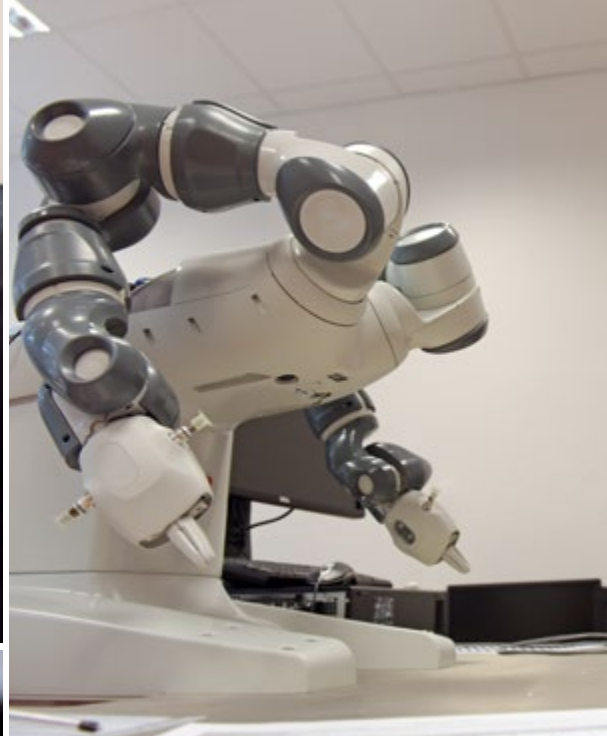
Zakřičet si v bezodrazové komoře je osvobozující

REPORTÁŽ Z LABORATOŘÍ FEI

ŽE FAKULTA ELEKTROTECHNIKY A INFORMATIKY UKRÝVÁ TAKOVÉ POKLADY, JSEM VŮBEC NETUŠILA. NACHÁZÍM TU TŘEBA BEZODRAZOVOU KOMORU, KTEROU BY JISTĚ OCENIL NEJEDEN HUDEBNÍK. U ROBOTICKÝCH RAMEN MĚ ZASE NAPADÁ, JESTLI BUDOU ZLATÉ ČESKÉ RUČIČKY V BUDOUCNU VŮBEC JEŠTĚ POTŘEBA? HLAVOU MI VRTÁ I TO MNOŽSTVÍ ANTÉN NA STŘEŠE. A TAKOVÝCH SPECIALIT MÁ FAKULTA HNED NĚKOLIK.

Na prohlídku FEIky se vydávám v červnu. Dlouhé chodby tu tou dobou zejí prázdnotou. Až na pár studentů, kteří čekají na zkoušku. V prvním patře se setkávám s doktorandem Karlem Jurycou, který momentálně pracuje v projektu PosiTrans. Věnuje se signálovému zpracování a klasifikaci cílů u primárních radarových systémů. Na fakultě už nějaký ten pátek působí, dobře ji zná, a tak mohl sledovat, jak se v posledních letech její vybavení vylepšuje. „*Je to reakce na současnost i budoucnost progresivních oborů automatizace, informačních a komunikačních technologií i velmi specializovaných systémů pro určování polohy a radarových systémů,*“ vysvětluje rozsah investic v posledních dvou letech děkan fakulty Zdeněk Němec. „*Na fakultě se silně zaměřujeme na aplikačně orientovaný výzkum, a proto jsme nově vybavovali i všechny výzkumné laboratoře, které určitě obstojí i v mezinárodním srovnání,*“ dodává děkan. To ostatně potvrdila i nedávná návštěva dvou doktorských studentů z Gent University v Belgii: „*Na to, že FEIka nepatří k největším fakultám, vybavení má výborné!*“ A tak jsem se rozhodla ho také prozkoumat.

Čekání na signál

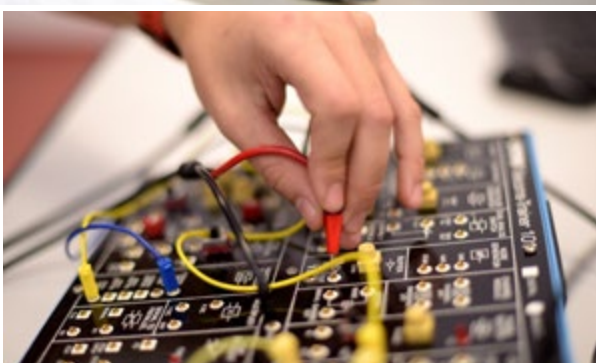
Karel si pro mě připravil pár speciálních míst. A hned při první zastávce musím dát belgické návštěvě za pravdu. Vcházím do bezodrazové komory, a tu jen tak někde nenajdu. Zvláštní, zcela odrušené prostředí, kde slyším jen sebe, ale tak nějak jinak. Vlastně jako bych byla pod vodou. Když se tu sama zavírám, dělá se mi po chvíli špatně. A zjišťuju, že mi ten ruch vlastně chybí. Hezky se tu vyřvete a uklidníte. Ale pro relaxaci studentů a pedagogů toto místo rozhodně neslouží. „*Tady student může například zjistit, jestli anténa, kterou si navrhl a odsimuloval dle předchozích teoretických znalostí, funguje správně. Jestli klíčové parametry sedí, nebo se liší od simulačního modelu,*“ popisuje účel komory můj průvodce Karel. „*Signál tu absolutně nic neruší. Nedochází zde totiž k vícecestnému šíření elektromagnetického signálu, jelikož je tento rušivý signál absorbován útlumovými jehlany na všech stěnách komory. A díky*

dokonalé izolaci nemůže pronikat žádný rušivý signál z vnějšího prostředí,“ doplňuje. Nutno dodat, že mnoho hudebníků by za takovou místnost dalo nevim co. A na obdobném principu funguje vlastně i rozhlasové studio.

Hned vedle je téměř utajené království oboru automatizace. To je na fakultě také novinkou. Ještě není zcela kompletní. Vidím tu nějaké kamery a následně se dovídám, že poslouží k detekci, lokalizaci a klasifikaci objektů a osob pomocí celé řady nejmodernějších metod zpracování signálů a obrazu. Využívá například 3D senzory, hloubkovou kameru, celou plejádu vizuálních a infra průmyslových kamer, ale také smart senzory kombinující paralelně více detekčních principů. A k čemu to všechno slouží? Bude tak možno navrhovat širokou paletu řešení od rozpoznávání dopravních značek, kontrol kvality výrobků, bin picking úloh, detekce až po klasifikaci osob, zabezpečení prostoru a podobně.

Střecha plná antén

Chce se mi říct wow! Ale to už stoupáme po schodech do nejvyššího patra. Je odtud krásný výhled na město, ale i na střechu plnou nejrůznějších antén. Ty jsou pro výzkum i výuku na fakultě hodně důležité. Poskytují totiž zajímavá a hlavně reálná data. Právě se nacházíme v laboratoři monitorování rádiového signálu, kde se data zaznamenávají a dále zpracovávají. „*Máme tu řídicí jednotku, která sbírá informace z antén. Poté se připojí softwarová rádia – přijímače nebo vysílače. Zaznamenává se tu obrovské množství dat. Aby bylo možné je dále zpracovat, potřebujeme digitizér a velmi výkonný počítač s obrovským monitorem pro lepší vizualizaci naměřených dat,*“ vysvětluje Karel. „*Když je potřeba sehnat reálná data, bývá to občas problém. A u nás to jde. Můžeme si tu udělat docela zajímavý přehled toho, co se tu všude vysílá. Navíc ta softwarová rádia se dají použít i na měření v terénu a nasimulovat vysílání a jeho příjem,*“ dodává Karel s tím, že tuto laboratoř využívají zejména studenti magisterského studia a doktorandi.

Robotický manipulátor

Musím říct, že horní patra budovy nabízejí hodně zajímavého. Najdeme tu například laboratoře katedry řízení procesů. V jedné z nich objevují hned dvě robotická ramena. „Tento robot se dvěma pažemi dokáže spolupracovat s člověkem. Používá se pro montáž drobných součástkových dílů. Na jednom rameni má kameru, aby dokázal umísťovat díly přesněji a reagovat například na překážky,“ popisuje Karel robotický manipulátor. „Ten druhý je jednodušší. Rovněž slouží jako manipulátor. Je také bezpečný pro spolupráci s člověkem, zároveň má vyšší nosnost,“ dodává Karel. Na obou systémech se studenti učí, jak průmyslové roboty fungují a jak se programují, ať už pomocí dotykového ovladače, nebo počítače. Studenti začínají jednoduchými úlohami, kdy pouze ovládají pohyb ramene. Postupně se naučí uchopovat a přemisťovat objekty. K detekci objektu mohou využít různých typů 3D kamer. Když zvládnou základy, mohou řešit mnohem složitější úkoly, například že se obě ramena vzájemně synchronizují a spolupracují. Odborné znalosti, především z oboru automatizace, studenti využijí i při řešení úkolů v další laboratoři. Jsou tu k dispozici modely, na kterých se naučí řídit základní procesní veličiny jako teplota, tlak, průtok, výška hladiny, poloha a rychlost otáček. Vše je připojené k počítači a studenti poté, co vytvoří program, jej mohou otestovat simulačně a následně vyzkoušet na reálném zařízení. „Tím si proviči nejenom teoretické znalosti, ale také se naučí řešit reálné problémy,“ přibližuje druhou laboratoř katedry řízení procesů Karel.

Od osciloskopu k vlastním prototypům

Cestou dolů se zastavujeme ještě v laboratoři komunikačních technologií, v níž zpravidla začínají bakaláři. Učí se tu základy sdělovací techniky, čili jakým způsobem přenést informaci z jednoho místa na druhé po metalické nebo radiové přenosové cestě. Tréninkový kit EMONA umožňuje studentům namodulovat signál (tzn. signál s informací, kterou chceme přenést), a poté modulovaný signál

demodulovat a zjistit, zda byla informace přenesena správně. Právě na osciloskopu to všechno mohou pozorovat. „Studenti to znají především teoreticky, někteří ze střední školy, a tady si na laboratorních úlohách vyzkouší a pochopí, jak konkrétní modulace funguje,“ komentuje naše předposlední zastavení Karel a upozorňuje mě na nově vybavení pracoviště multimetry či generatory signálů. Tyto výukové pulsy mají výhodu, že jsou propojeny s řídicím počítačem a také s učitelským pultem. Vyučující tak může vidět na svém monitoru výstupy z osciloskopů jednotlivých měřicích pracovišť a efektivněji pomoci studentům se zadanou úlohou. Prohlídka pomalu končí. Naši poslední zastávkou je pracoviště prototypové výroby. Nacházejí se tu tři na pohled velmi podobné přístroje, které vyžadují stabilní teplotu. Oproti horku, které panovalo venku, tady bylo docela chladno, a tak azyl by tu rád hledal kdekdo. Chodí sem však především studenti, aby tu například vyrobili desku plošných spojů svých výrobků a prototypů. „Tento laser pomáhá opracovat měď na deskách plošných spojů. CNC fréza pak slouží k mechanickému opracování a vrtání desek plošných spojů pro osazení součástkami. A pokud je deska oboustranná, pak je samozřejmě potřeba, aby obě strany byly propojené pomocí tzv. pokovených otvorů, a to zařídí tento třetí přístroj,“ vysvětluje jednotlivé úkony Karel. Pro studenty to znamená velké ulehčení. „Dřív museli své návrhy posílat nějaké firmě a ta jim desku plošných spojů vyrobila. Dnes studenti přijdou na toto pracoviště a do půl hodiny odcházejí s deskou, kterou mohou sami osadit součástkami. Pokud zjistí, že se jim něco nepovedlo, vrátí se a udělají desku znovu,“ dodává Karel. Jsme na konci prohlídky. Jsem nadšená! Obdivuji studenty i pedagogy. A líbí se mi, že tvůrčímu prostředí fakulta nahrává. Není nic lepšího než to zažít na vlastní kůži. A to můžete i vy. Podívat se do laboratoří totiž může každý. Stačí sledovat webové stránky univerzity nebo fakulty a počkat si na speciální akce, jako jsou například Dny otevřených dveří.

TEXT: Zuzana Paulusová/FOTO: Adrián Zeiner

Kdyby se mozek vytahoval na střevo, nikdy nebudou tým, říká genetička

JAKO FOREZNÍ GENETIČKA EXPERIMENTOVALA SAMA SE SEBOU. DO UNIKÁTNÍHO PROJEKTU, KTERÝ SE ZABÝVÁ DĚDIČNOSTÍ SPECIFICKÝCH ZNAKŮ, ZAPOJILA VELKÉ PŘÍBUZENSTVO. JEJÍ OBOR JE LÍBIVÝ, ALE ZÁROVEŇ VYŽADUJE PRECIZNÍ PRÁCI A SPOLUPRÁCI S DALŠÍMI KRIMINALISTICKÝMI ODBORNÍKY. PO NIČIVÉ VLNĚ TSUNAMI V THAJSKU ODCESTOVALA PŘÍMO NA ZNIČENÝ OSTROV PHUKET A POMOHLA IDENTIFIKOVAT ČESKÉ OBĚTI PŘÍRODNÍ KATASTROFY. DNES HALINA ŠIMKOVÁ PŘEDÁVÁ SVÉ ZKUŠENOSTI DÁL. UČÍ NA UNIVERZITĚ PARDUBICE A DALŠÍ ŽIVOTNÍ VÝZVOU JE PRO NI, JAKO PRO ZNALYKYNĚ, HODNOCENÍ DŮKAZŮ V PRAXI.

• *Forezní genetik je i díky kriminálním seriálům asi hodně populární. Je to tak?*

To sice ano. Musím ale vyzdvihnout práci kriminalistů, kteří stanovují vyšetřovací verze, mluví se svědky, zjišťují, prověřují. Je to spousta často mravenčí práce, kterou veřejnost oceňuje mnohem méně. Oni odvedou kolikrát ten hlavní kus práce. A pak je vidět jen nějaký expert, který podle obecného mínění „všechno odhalil“, což je špatně. Musíme fungovat jako tým, každá úloha je pro vyšetřování případu nezbytná.

• *Není to ale vždy tak líbivá práce, v roce 2004 jste odjela do Thajska, abyste pomohla identifikovat české oběti tsunami. Jak složité to pro vás, ani ne třicetiletou ženu, bylo?*

Do Thajska nás vyslal Kriminalistický ústav. Odjžděli jsme s tím, že jsme měli nasbíraný srovnávací materiál pohřešovaných Čechů. Na místě jsme ale v rámci Interpolu pracovali společně s ostatními na všech identifikacích bez ohledu na národnost obětí: experti se podle odbornosti začlenili do různých týmů, takže v našem DNA týmu byli Italové, Američané, Thajci, Němci atd. Několik českých obětí se nám tehdy podařilo najít během našeho působení, některé ale byly identifikovány až o několik měsíců později. Hodně nám pomohly zubařské záznamy, protože oběti měly velmi dobrou lékařskou péči a specifické zákroky na jejich zubech zásadně pomohly v jejich identifikaci.

• *Jak to na místě vypadalo?*

Na Phuketu, kde jsme působili, vznikl obrovský márníční komplex z kontejnerů. Byly tam pitevní tunely, v nich se těla obětí se postupně dostávají k jednotlivým specialistům. My jsme ovšem působili hlavně v informačním centru, kde běžely databáze pohřešovaných lidí a obětí. Dnes už značně prořídly, přesto ještě nějaká

neztotožněná těla zůstala. Na ostrově bylo obrovské množství Barmánců, kteří zde pracovali načerno, jejich rodiny jejich zmizení nikdy nenahlásily, takže některá těla nebylo možné identifikovat.

• *Tehdy jste ještě neměla děti. Takže jste to asi lépe psychicky snášela...*

To určitě, priority se vám s dětmi změní. Víc se vás případy dotýkají, zvláště příkoří spáchaná na dětech. S věkem také mnohem víc některým věcem rozumím, proč člověk něco dělá nebo nějak vnímá, a určitě jsem mnohem smířlivější a tolerantnější. Mladá radikální dívka je nenávratně pryč. Nejsem tu od toho, abych lidi soudila, co by měli či mají dělat, já jim můžu informací třeba jen pomoci v rozhodnutí. Jak vidím svět já, nemůžu nutit druhým.

• *Učíte na Fakultě chemicko-technologické. Mají studenti o forezní genetiku člověka velký zájem?*

Většina studentů má o forezní obory zájem z podstaty věci, připadají jim atraktivní. Snažím se je odrazovat...

• *Odrážovat?*

Aby nedělali jen tuto specializaci, ať se podívají i jinam, třeba čím se zabývá medicínská genetik. Do forezních oborů můžete kdykoliv vklouznout.

• *Je pro vás důležité obory popularizovat?*

Pokud chcete, aby lidé rozuměli tomu, co děláte, musíte zjednodušovat, ale neubírat na kvalitě toho, čemu se věnujete. Musíte umět mluvit normálním jazykem. Pokud odborník neumí lidem vysvětlit ve dvou, třech větách, co dělá, není to úplně v pořádku. Buď to znamená, že to neumí říct ani sám sobě, nebo má pocit, že nemůže klesnout a mluvit o svém „vysoko stojícím vědeckém oboru“ obyčejnými slovy.

- **Nejhorší je pak někomu říkat, že tomu stejně nebude rozumět.**

To je úplně mimo. Základ je komunikace – i v justici musí soudce pochopit, v čem je třeba jádro sporu znalců, co se řeší a co z toho vyplývá. Když pojedu s rachtajícím autem do servisu, dobrý mechanik mi lidsky popíše, v čem je problém a jak ho chce řešit. Nebude se divit, že nevím, co jsou táhla stabilizátoru, a neudělá ze mě blbce. Chápe, že to není můj obor. A až naopak on bude potřebovat vědět něco z genetiky, budu já obdobně komunikačně vstřícná. Pokud má společnost fungovat jako celek, musí si lidi rozumět. A ani vědu nelze vyvyšovat nad ostatní činnosti. To je jako kdyby se mozek vytahoval na střevo, že se hrabe v tráveninách, zatímco on řeší složité úlohy. Tělo bude fungovat jediné tehdy, když bude mít všechny součásti.

- **Říká se, že každý má svého dvojníka. Jak to vidí expert?**

Člověk si u sebe a své rodiny není obvykle vědomý, že je mu někdo podobný. Stalo se mi kdysi, že tehdy sotva tříletý syn běžel na ulici kus přede mnou a já z dálky viděla jít proti nám známou, kterou jsem roky neviděla. Když zahlédla mého syna, zarazila se a říká: Jé, to je malá Halina! Zvedla oči a začala se rozhlížet, jestli tam někde jsem. Dokázala okamžitě identifikovat podobnost. Mozek je ovšem hlavně zvyklý rozpoznávat lidi ve svém prostředí. Když vás někdo okrade v Pardubicích v autobuse, jste schopni podobu popsat. Mezi skupinou Asiátů v pražském metru byste dotyčného nepoznali, protože vám připadají víceméně stejní. Mozek pracuje s tím, co vidí, co se naučí rozlišovat. Eskymáci rozpoznají desítky druhů sněhu, protože nic jiného nevidí. My tak maximálně tři.

SBÍRALI JSME SLINY DO SPECIÁLNÍCH PLIVÁTEK. ONO JE TO VCELKU KOMICKÉ. KDYŽ TOTIŽ NĚKOMU ŘEKNETE, AŽ NAPLIVE DO ZKUMAVKY 1,5 ML SLIN, VYSCHNE MU TAK NA HODINU V PUSE.

- **Dělala jste rozbor i sama na sobě?**

Pod vedením mého vedoucího práce Broučka jsem k tomu vždycky směřovala, on byl odjakživa experimentátor na sobě a svých blízkých. Z forenzních testů jsem si dělala klasický genetický identifikační profil, ten musí mít každý, kdo pracuje ve forenzní laboratoři. A mitotyp DNA, který ukazuje náš maternální původ. Také jsem si z DNA dělala odhad věku. Vyšlo mi, že mám o tři roky méně, než mi skutečně je.

- **To potěší...**

Jasně, potěší to každého. A to přesto, že víte, že tenhle forenzní odhad není totéž jako určení biologického věku. Není to tak, že nižší než skutečný kalendářní věk znamená, že vaše tkáně jsou „mladší“. Na tomhle je krásně vidět, jak vnímání informací může být zavádějící.

- **Srovnávala jste si genetický profil v rodině?**

Mám nasbíraný materiál ze své široké rodiny v rámci studie dědičnosti specifických znaků. Cílem projektu je ukázat, jakým způsobem se tyto znaky dají využít k odhalování vzdáleného příbuzenství. K tomu jsme právě potřebovali oslovit celé širší rodiny, lovili jsme ve vodách cizích i vlastních. Podařilo se nám sebrat několik rozvětvených rodin, což bude unikátní věc. Přemlouvání rodinných příslušníků nebylo ale vždycky snadné, ne každý se chce dávat všanc. Doba je taková, že se o nás už toho ví hodně.

- **Jak jste vzorky získali?**

Sbírali jsme sliny do speciálních plivátek. Ono je to vcelku komické. Když totiž někomu řeknete, ať naplive do zkumavky 1,5 ml slin, vyschne mu tak na hodinu v puse. Mozek vám tuto činnost totálně zablokuje. Takže když jsem někomu dávala soupravu na plivání, doporučila jsem koupit si citron a na rozkrojený se podívat a přivonět. Pak se sliny spustí.

- **Vás vůbec zajímá spousta věcí. Studovala jste také farmacii, animaci na FAMU nebo absolvovala scénografický obor „hračka, maska, loutka“.**

Jsem člověk, jehož problémem je, že jej zaujme kdeco, takže se ráda posouvám k novým výzvám. Někdy je ale třeba dávat si na pozor a umět setrvat na jednom místě. Když se něčemu systematicky věnujete, můžete se dostat dál a přináší to výsledky. Nicméně teď už nechci zůstávat čistě u forenzní genetiky, poměrně dlouho už se věnuju teoretické práci s důkazy.

- **To vypadá jak?**

Většina forenzních oborů je velmi dobrá ve sběru dat, tedy ve vlastním měření a zkoumání. Problém nastává, když mají být získané informace interpretovány. Tedy, když má být vyjádřena jejich váha coby důkazu. Někdy se pak znalci například u soudu vyjadřují vágně, jindy zase falešně sebejistě. Přitom ve skutečnosti prostě platí, že každý znalecký závěr je zatížen nějakou nejistotou, ale ta může v různých situacích a u různých oborů různá.

- **A jak tedy rozhodnout?**

Znalec by měl umět vyjádřit míru nejistoty svého závěru. Nejistota se dá spočítat, je to jen věc správné práce s podmíněnými pravděpodobnostmi. Základem je takzvaná bayesovská inference, tedy úsudek založený na Bayesově větě. Ve složitějších případech se používají pravděpodobnostní modely zvané bayesovské sítě, s jejichž pomocí lze dospět k mnohem realističtějšímu pohledu na váhu důkazů. My se nyní téhle problematice věnujeme v rámci projektu na Právnické fakultě Univerzity Palackého. Chceme ověřit použití tohoto přístupu na reálných skončených kauzách a v ideálním případě vytvořit manuál pro případy budoucí.

TEXT: Věra Přibyllová / FOTO: Adrián Zeiner

Halina Šimková (*1975) vystudovala antropologii a genetiku člověka na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy. Na Fakultě chemicko-technologické učí předmět Forenzní genetiky, stejnou specializaci přednáší i na VŠCHT v Praze a Přírodovědecké fakultě UK. Šestnáct let působila jako kriminalistická zalkyně v oboru analýzy DNA v Kriminalistickém ústavu Praha, nyní se kromě forenzní genetiky věnuje především aplikaci bayesovské inference ve forenzních vědách. Patří mezi zakladatele Centra pro bayesovskou inferenci 4BIN (www.4BIN.org). Od roku 2018 má vlastní pořad Expertíza na Stream.cz.

Miss ČR Iveta Maurerová: Klidně bych si zahrála i hokej

UNIVERZITU STAVÍ NAD MÓDNÍ MOLO, POHYB JE PRO NI PŘIROZENOST A MLUVÍ KRÁSNOU MORAVŠTINOU. MISS ČESKÉ REPUBLIKY IVETA MAUREROVÁ (20) STUDUJE MANAGEMENT NA FAKULTĚ EKONOMICKO-SPRÁVNÍ A PARDUBICE CHVÁLÍ JAKO ZELENÉ MĚSTO.

• **Máte jako modelka hodně zameškaných hodin?**

Právě že vůbec ne, maximálně tři absence. Nemám žádný individuální plán, ani jsem ho nechtěla. Sama jsem překvapená, jak to všechno stihám. I když mám ráda modeling a je to něco, co jsem chtěla vždycky dělat, škola je a bude na prvním místě. Rozhodně je důležité, abych to všechno dokázala skloubit dohromady.

• **Proč jste si vybrala zrovna tento obor?**

Vždycky jsem chtěla studovat. Dělal jsem osmileté gymnázium ve Znojmě a byla jsem rozhodnutá pokračovat dál. Odmalička jsem chtěla být architektkou a designérkou. Chodila jsem do výtvarné školy a byla jsem k tomu vedená. Pak přišel maturitní ročník a mně se vše otočilo o 180 stupňů. Najednou jsem si nedokázala představit život s tužkou u stolu. Potřebuji pracovat v kolektivu, něco organizovat, budovat například nějakou firmu. Proto jsem zvolila obor Management podniku: Management malých a středních podniků.

• **Vědí spolužáci o tom, že chodí do školy s miss?**

Na střední toho byla „plná“ škola. Většina lidí mě v modelingu podporovala, ale našli se i tací, co mi úspěch záviděli nebo neměli pochopení pro to, co dělám. Já nemám potřebu se tím nikde chlubit. Žijeme však v době sociálních sítí a kdokoliv si mě může najít. Často se stane, že si mě spolužáci vyhledají, a jsou překvapení.

• **Hýbete se i mimo přehlídkové molo?**

Jsem zvyklá na pohyb a miluji ho. Jako malá jsem dělala gymnastiku a pak jsem se deset let věnovala závodně aerobiku. Dělal jsem step, dance i sportovní aerobik. Snažím se teď chodit čtyřikrát v týdnu do fitka. Je pravda, že jako modelka si musím postavu udržovat. Nicméně nemakám jen kvůli postavě, cvičení mě baví. Naberu velké množství energie, je to pro mě určitá forma relaxu.

• **Jaký sport byste si ještě chtěla vyzkoušet?**

Není to sice typicky ženská hra, ale klidně bych oblékla hokejovou výstroj a nastoupila na led. Hokej miluju.

• **Lidé se vás určitě ptají, jestli vůbec něco jíte, když jste tak štíhlá...**

Samozřejmě, že se s tím setkávám. Ale... miluju čokoládu, tu si neodpustím. Zase takové zlo pro figuru to není. Každopádně nic se nesmí přehánět, všeho s mírou.

• **Co ještě nezdravého si s chutí dáte?**

Občas si dopřeju jídlo z fastfoodu jako odměnu, tam jsou velká nezdravá lákadla.

• **Je pro vás životní styl hodně důležitý?**

Ano, chci jíst zdravě a chci se hýbat. Životní styl mi nikdo nenastavil, ani žádná modelingová agentura, dělám to sama pro sebe. Přeci jen – chceme tady být co nejdéle, nebo ne?

• **Máte jasno o svém budoucím povolání?**

Práci už mám vlastně teď – spoluporaďám akce spojené s Miss ČR, organizuji různé věci a zapojuji se do propagace. Děláme projekt, točím videa, spoty a vystupuji jako youtuberka. Netajím se tím, že mě láká práce v televizi. Ale vyloženě nedefinované plány nemám, chci vystudovat a dělat modeling, dokud to půjde.

• **Hezké ženy jsou spojovány s Formulí 1 a zápasy MMA? Dostala jste nabídku?**

Z Formule1 ne. Ale s motorkami už zkušenost mám, byla jsem i tvář Prague Car Festivalu. A parádní zážitek mám z driftování aut – stály jsme uprostřed a kolem nás jezdila auta, opravdu hodně blízko. Byl to vážně adrenalin.

• **Plánujete jako modelka práci v zahraničí?**

Zažila jsem účast na zahraniční soutěži krásy, kde jsem strávila skoro měsíc. Pravda je, že světový modeling mě láká, ale dlouhé pobyty v zahraničí nejsou úplně pro mě. Nedovedu si představit, že bych se odloučila

Iveta Maurerová

Studuje na Fakultě ekonomicko-správní Univerzity Pardubice managementu podniku. Kromě studia vysoké školy se věnuje modelingu, spolupřipádá akce pro soutěž Miss ČR, moderuje a točí videa. Po vítězství v soutěži krásy změnila svou image.

od rodiny, přátel a školy na několik měsíců. Nejzajímavější jsou tzv. direct joby, kdy přímo jedete do zahraničí (většinou v Evropě) na předem určenou a domluvenou pracovní zakázku. V zásadě s tím netrávíte žádný zbytečný čas navíc, práce je předem domluvená, vše potřebné kolem zajištěné. Toto cestování je i z časových důvodů pro mě nejlepší a navíc mi to nezasahuje nijak do mých pracovních a školních povinností.

- **Často cestujete. Kam se teď chystáte?**

Momentálně na další světovou soutěž. Zatím se o tom ale komunikuje, tak nechci nic prozrazovat.

- **Kde byste chtěla žít, a kde naopak ne?**

V Praze bych žít nemohla, je tam stres, chaos a spousta lidí – tohle opravdu nemusím. Mám pocit, že když jsem v hlavním městě, musím být pořád ve střehu. Bydlení kousek od Prahy už může být o něčem jiném. Tohle ale budu řešit hlavně ve chvíli, až budu mít vlastní rodinu. Pro mě je zlatá Morava, jsou u nás mírumilovní lidé.

- **A proč jste si vybrala k životu a ke studiu Pardubice?**

Je to v republice takový zlatý střed. Jsou odtud dobré spoje do Prahy i na Moravu. Měla jsem tady partnera, takže jsem Pardubice znala. Proto jsem se rozhodla zde i studovat. Líbí se mi tu, a to okdejakém městě neřeknu. Jsou tu úžasné Tyršovy sady, park

kolem Labe... Pardubice nejsou jen průmyslovým městem, ale i městem zeleně. Tím, jak jsem republiku hodně procestovala, uvědomila jsem si také, že i rodné Znojmo je krásné město. Dlouho jsem si totiž říkala, co na něm všichni mají.

- **Proč jste se do soutěže krásy přihlásila?**

S modelinkou jsem začala už v 15 letech, tehdy jsem se také přihlásila do soutěže Miss taneční. To byla má první soutěž krásy. Přelomový byl rok 2017, kdy jsem byla druhá v Miss Léto. Z této soutěže se vyvinula (na základě pořízené licence a zapsání ochranné známky) Miss České republiky, která navazuje na tradiční soutěž po Miloši Zapletalovi. V roce 2018 jsem vyhrála nultý ročník. Nyní jsem takovou nositelkou poslání, které má Miss České republiky mít. Být krásná, dobře reprezentovat český národ a pomáhat ostatním. Se soutěží jsem se ztotožnila už proto, že organizátoři soutěže věnují veškerý zisk na charitu. Apelují na pomoc slabším, ať už se jedná o děti, handicapované, staré lidi, zvířata, životní prostředí. To se mi na tom líbí a jsem ráda, že jsem součástí těchto aktivit.

- **Jak vás podporují rodiče?**

Jsou úžasní! Kde jsem já, tam se snaží být také oni. Jsou mojí největší oporou a podporou a já jsem jim vděčná, že vždy stojí při mně. Myslím, že jsou na mě jako na jedinou dceru i pyšní.

TEXT: Věra Příbylová / FOTO: Adrián Zeiner

Nová „apka“ představuje obory formou miniher

**ZAHRÁT SI LOGICKOU HRU NEBO VYLUŠTIT KVÍZ?
NOVÁ MOBILNÍ APLIKACE ABSOLVENTA DOPRAVNÍ
FAKULTY JANA PERNERA UNIVERZITY PARDUBICE
DAVIDA ŠVARCE SEZNÁMÍ ZÁJEMCE O STUDIUM
S OBORY NA FAKULTĚ. A TO ZCELA NETRADIČNÍ
A ZÁBAVNOU FORMOU.**

Aplikace přibližuje studijní obory na Dopravní fakultě Jana Pernera pomocí čtyř miniher – řízení dopravy, kvízu, simulace ovládnání výhybek kolejí a logické hry Sokoban klon. Jednoduše interaktivní zábavná forma předávání informací. „*Jednotlivé minihry jsou navrženy tak, aby upoutaly pozornost a podaly základní informace o studiu stručnou formou. Záměrem bylo nedělat hry zbytečně dlouhé, aby uživatele nenudily,*“ říká David Švarc.

Ve hře řízení dopravy má uživatel za úkol pomocí ovládnání semaforů zajistit co největší plynulost v dopravě, zároveň však musí dát pozor, aby se vozidla v křižovatce nesrazila. Hra obsahuje pět úrovní, které jsou uspořádány podle obtížnosti. Tato minihra má blíže představit obor Technologie a řízení dopravy.

Sestavený kvíz nabízí deset otázek, které se týkají oborů Dopravní prostředky: Kolejová vozidla a Dopravní prostředky: Silniční vozidla. Prostřednictvím tohoto testu získá uchazeč o studium představu o náplni studia.

Hra simulace ovládnání výhybek kolejí simuluje úlohu výpravčího, který musí zajistit správnou cestu vlaku pomocí manipulace s výhybkami. Aby byl hráč úspěšný, musí vzít v potaz i náklad vlaku, díky

němuž určí, do které stanice vlak patří. Minihra reprezentuje obory Elektrotechnické a elektronické systémy v dopravě, Technologie a řízení dopravy a Dopravní prostředky: Kolejová vozidla.

Poslední hrou je klon celosvětově známé hry Sokoban, která prověřuje hráčovo logické myšlení. Pointa spočívá v přesouvání krabic s materiálem na předem určená místa v bludišti. Tato hra přibližuje uchazeči obor Dopravního stavitelství.

Tvůrce mobilní aplikace v současnosti pracuje na tom, aby byla tato novinka v nejbližších měsících volně ke stažení pro veřejnost a zejména pak zájemce o studium.

Bc. David Švarc

Vystudoval bakalářské studium na Dopravní fakultě Jana Pernera Univerzity Pardubice obor Aplikovaná informatika. Aplikaci vymyslel v rámci své bakalářské práce a získal za ni cenu děkana. V navazujícím studiu by rád na alma mater pokračoval, a to na fakultě Ekonomicko-správní. Rád by pracoval pro malou firmu, která se zabývá 3D grafikou, reklamou, nebo by chtěl vyvíjet hry.

TEXT: Lenka Macháčová / FOTO: Adrián Zeiner

Chtěli pomoci dětem Přes Gambii jeli stov

n v Africe. ky kilometrů na kole

SLUNCE PAŘILO A PĚTAČTYŘICET STUPŇŮ BYLO NESNESITELNÝCH. BĚHEM TŘÍTÝDENNÍ EXPEDICE SI ZVYKLI NA ŠPÍNU, ŠPATNOU HYGIENU, ODBOURALI STRACH Z NEMOCÍ. PRO NĚKoho DOBRODRUŽSTVÍ, PRO NĚ ALE ZNAMENALO 400 KILOMETRŮ V TROPICKÉM VEDRU A NA KOLE NĚCO VÍC. ABSOLVENTI UNIVERZITY PARDUBICE MAREK ŽAMPACH A JAKUB KAPLAN CHTĚLI POMOCT. PŘIVEZLI SPECIÁLNĚ UPRAVENÉ BICYKLY DO ŠKOLY V GAMBII A PODPOŘILI PROJEKT, KTERÝ PŘIBLIŽUJE CESTU KE VZDĚLÁNÍ AFRICKÝM DĚTEM.

JAKÁ ZEMĚ JE VLASTNĚ GAMBIE?

Jakub: Gambie na mě působila ze všech navštívených afrických států nejvíce přátelsky. Po prvotním šoku, který jsme měli po příletu do Senegalu, kde nás okradli, to pro nás byl malý ráj. Jazyková bariéra opadla, lidé se o nás více zajímali a byli hodně přátelští. Pro individuální cestování je to velice přívětivá země.

Marek: Je to jiný svět. Setkali jsme se s řadou problémů – od neskutečného a všudypřítomného nepořádku, přes korupci, ale i třeba rasismus. Afrika je prostě svá, jiná, divoká, a možná právě proto úžasná. Jinak souhlasím s Jakubem, že Gambie byla asi nejprívětivější.

KDO VÁS OKRADL?

Jakub: Hned první den jsme se skamarádili s jedním Senegalcem, který nás hostil u sebe doma. Problém nastal v momentě, kdy jsme se chtěli rozloučit a odejít. Spolu s dalšími nám zatarasil cestu a chtěli peníze. Situace byla už slušně vyhocená a k napadení nebylo daleko. Odnesly to „jen“ Márovovy boty a moje tričko, plus část našich peněz. Naštěstí jsme jim dali míň, než původně požadovali.

○ AFRICKÉM KONTINENTU MAJÍ LIDÉ SPOUSTU NEGATIVNÍCH PŘEDSTAV. CHUDOBA, ŠPÍNA, NÁSILÍ, DĚTI S NAFOUKNUTÝMI BŘÍŠKY. CO VÁS NAOPAK MILE PŘEKVAPILO?

Marek: Afrika mě utvrdila v tom, že všude na světě je krásně, ale i zle. Dříve by mě ani nenapadlo, že lze například v Senegalu stopovat. A ono to jde. Vlastně úplně jednoduše a stejně jako v Evropě. Na druhou stranu je tam nepořádek, špína, násilí... s tím vším jsme se setkali. Je nutné to ale přijmout a přizpůsobit se.

SETKALI JSTE SE S RASISMEM VŮČI BĚLOCHŮM?

Jakub: Překvapivě ne v takové míře, jak jsme očekávali. S největším projevem rasistického chování jsme se setkali v Mauretánii. Otroctví tu bylo oficiálně zrušeno relativně nedávno a je tu stále běžným jevem, že bohatí „bílí“ Arabové mají své černé otroky. Například nám zastavil arabský kamioňák s černým kolegou. Jeli jsme s ním asi čtyři hodiny skrze poušť a celou dobu svého „kolegu“ neskutečně šikanoval. Měl na něho odporne nářázky a dokonce ho i fyzicky napadal. Stáli jsme před těžkou otázkou, jak se zachovat. Jenomže dva kluci Afriku nezmění, přijali jsme to tedy jako skutečnost. Chudákovi černochovi jsme alespoň tajně dali nějaké peníze a na závěr se s ním skutečně přátelsky loučili. Arab to nemohl pochopit.

VAŠE CESTA VYPADÁ AŽ NEUVĚŘITELNĚ. KTERÉ STÁTY JSTE PROJELI?

Marek: Přiletěli jsme do Senegalu, odkud jsme se autostopem přesunuli na jih do Gambie. Zde jsme si vyzvedli dvě kola, na kterých jsme projeli velkou část Gambie a zamířili do vesničky Jurumeh Koto, kde je škola, která podporuje projekt Kola pro Afriku. Odtud jsme pokračovali zase autostopem. Naším cílem bylo za asi 10 dnů dojet skrze Senegal, Mauretánii a Západní Saharu až na sever do Maroka.

KOLIK KILOMETRŮ JSTE JEN NA KOLE URAZILI?

Jakub: Celkově asi 350 kilometrů. Denně to bylo nejvíc 80 kilometrů. Trasu jsme záměrně vedli mimo hlavní tah, abychom si užili cestu i po nezpevněných cestách mimo asfalt. Tím pádem jsme měli možnost nahlédnout pod pokličku té pravé Gambie.

Na Sahaře může přšet

ZVYKLI JSTE SI NA AFRICKÉ HORKO?

Jakub: Dopředu jsme tušili, že počasí pro nás bude asi největší nepřítel. Horko mi nedělá dobře ani u nás v Čechách, natož v Africe. Přestože ani jeden z nás vysoké teploty zrovna dvakrát nemiluje, myslím, že jsme ta vedra snášeli ještě relativně dobře. V Gambii přitom vrcholilo období sucha. Čím více jsme jeli do vnitrozemí, tím bylo počasí víc nesnesitelné. Nejvíce bylo snad 45 stupňů.

S DĚTMI JSME SI HODNĚ POVÍDALI. JEJICH MYŠLENÍ SE ODVÍJELO OD TOHO, Z JAKÉHO SOCIÁLNÍHO PROSTŘEDÍ POCHÁZELY. TY NEJCHUDŠÍ V NÁS BOHUŽEL VIDĚLY HLAVNĚ CHODÍCÍ PENĚŽENKY.

V KOLIK JSTE RÁNO VYJÍŽDĚLI?

Jakub: Každý den byl budiček v šest hodin. Pár hodin přes poledne, kdy byly teploty nejvyšší, jsme vždy odpočívali pod nějakým stromem. A pak jsme jeli až do večera.

A CO HYGIENA?

Jakub: S tou byl asi největší problém. Člověk nemá moc možností se někde opláchnout nebo si vyprat. Navíc každý den vypotí pár litrů vody, lepší se na vás prach. Ke konci dne je z toho „krásná“ směs špíny. Ale když je to takhle pořád, zvyknete si časem na cokoliv.

Marek: Špínu jsem po dvou dnech přestal úplně vnímat. Mně chybělo vychlazené pivo (smích). Měli jsme hroznou žízeň a v dohledu byla většinou jen teplá voda nebo šíleně chemické limonády. Voda se dala ale na některých místech koupit a měli jsme na ni účinný filtr.

MĚLI JSTE Z NĚČEHO STRACH?

Jakub: Největší strach byl asi z komárů a případných nemocí, které mohou přenášet. Myslím, že v tomto ohledu jsme situaci ale nepodcenili.

KDE JSTE SPALI?

Marek: Většinou nocí jsme spali ve stanu. Jen jednou jsme na Sahaře spali pod širákem. Ulehali jsme někdy uprostřed noci se slovy: „Jsme na Sahaře, tady nemůže přšet, na tu chvíli stan stavět nebudeme.“ O dvě hodiny později jsme se krčili pod malým keřem a kryli se před obřimi kapkami. Na Sahaře přšet může!

MŮŽOU SE OBJEVIT I PREDÁTOŘI. BYLI JSTE V KLIDU?

Marek: To možná ano. Moc jsme nad tím ale nepřemýšleli.

JAK SE DÁ UJET 350 KILOMETRŮ BEZ PŘEHAZOVAČKY A V TROPECH?

Jakub: Já měl velkou kliku na kolo. Sice jsem byl nucen hned po pár kilometrech dofukovat přední duši, ale pak už naštěstí žádný větší problém nebyl. Mára může vyprávět...Zažíval se svým kolem krušnější chvílky (smích).

Marek: Náhodou... já jsem si jízdu užil, i když musím říct, že nebyla bezproblémová. Moje kolo celou cestu ucházelo, takže jsem si ho tak čtyřikrát denně dofukoval. Blbě bylo, že jsem asi druhý den zničil pumpičku, takže jsme jeli tak trochu naslepo a doufali, že až přijde čas nafouknutí mých kol, bude v dohledu nějaký dobrý Gambijčan s pumpičkou. Tahle taktika nám vždy vyšla. Taky mi upadl nosič s batohem, ale museli jsme si nějak poradit.

KOLA JSOU SPECIÁLNĚ UPRAVENÁ. PROČ?

Marek: Kola se musí upravit hlavně proto, aby byla pro místní děti co nejméně poruchová. Navíc musí být v místních podmínkách dobře opravitelné, proto se zbavují například přehazovaček.

KOMU JSTE JE DAROVALI?

Jakub: Kola jsme předávali řediteli v základní škole Jurumeh Koto. Škola vybere děti, které je potřebují a budou na kolech jezdit do školy. Cesta, kterou musí ujít pěšky za vzděláním, je opravdu dlouhá, až deset kilometrů. Jít to dvakrát denně je náročné a unavující.

VĚDÍ MÍSTNÍ LIDÉ NĚCO O PROJEKTU?

Jakub: Velmi dobře ho znají a zdejší základní škola s ním úzce spolupracuje. Z tohoto důvodu mají Gambijci i dobré povědomí o České republice.

ZNAJÍ NAŠE SPORTOVCE A ČESKÉ PIVO?

V Africe milují hlavně fotbal, takže mají slušný přehled i o našich fotbalistech. Stačilo říci, že jsme z České republiky, už na nás vykřikovali: „Pavel Nedvěd, Petr Čech!“ Pivo a jakýkoliv alkohol je tam spíše tabu, jsou to muslimské země. Mimo hotelových komplexů se ani sehnat nedá. Pokaždé, když jsme chtěli koupit pivo, koukali na nás jak na blázny.

JAK NA VÁS REAGOVALY DĚTI?

Marek: Byli jsme takovou malou atrakcí. Všechny děti mávaly, běhaly za námi nebo pokřikovaly. S dětmi jsme si hodně povíдали. Jejich myšlení se odvíjelo od toho, z jakého sociálního prostředí pocházely. Ty nejhudší v nás bohužel viděli hlavně chodící peněženky. Často ale zvítězila zvědavost a žebrání šlo na chvíli stranou. Děti, které nebyly z chudého prostředí, byly přátelské a usměvavé, vesměs z nás byly vykulené. Příjezd do školy byl ale skvělý, během pár sekund se k nám rozběhlo několik desítek děcek. Malé, velké, všechny nás obklopile a začaly se na nás tlačit, až mě málem shodily z kola. Všude křik, povyk a chaos. Ale bylo to moc fajn.

CO ŠKOLA V GAMBII?

Marek: Ředitel školy nás po areálu provedl. Ukázal nám, jak všechno funguje a byli jsme i ve výuce. Studenti zrovna probírali nějaké ekonomické grafy. Navštívili jsme například i počítačovou učebnu, která obsahovala asi pět ultra starých počítačů. Na závěr jsme se zúčastnili závěrečného ceremoniálu, který studenti podstupují zřejmě každý den na konci výuky. Ředitel a učitelé měli dlouhé motivační proslovy, představili nás studentům jako přátele z České republiky a na závěr všichni sborově zazpívali státní hymnu. Bylo to zajímavé, ale asi jsem rád za náš školní systém.

CELOU NOC SE NEVYSPÍTE A NA ZÁCHOD CHODÍTE NA DRUHOU STRANU VAGONU. KDYŽ SE POHYBUJETE PO NALOŽENÉM VOZE, MUSÍTE BÝT OPATRNÍ, ABYSTE Z VLAKU NEVYPADLI. TA ŽELEZNÁ BESTIE SEBOU TOTIŽ DOST ŠKUBE.

Jízda na železné bestii

CHTĚLI JSTE SE CESTOU ZPĚT SVĚZT JEDNÍM Z NEJDELŠÍCH NÁKLADNÍCH VLAKŮ NA SVĚTĚ. VYŠLO TO?

Jakub: Naštěstí se zadařilo. Cesta na pobřeží trvala třináct hodin. Já osobně to беру jako jeden z největších zážitků africké cesty. Sedíte na velké kupě železné rudy, krčíte se v nejniž položeném místě vagonu, aby vás poletující prach a písek co nejméně zasahoval. Celou noc se nevyспíte a na záchod chodíte na druhou stranu vagonu. Když se pohybujete po naloženém voze, musíte být opatrní, abyste z vlaku nevypadli. Ta železná bestie sebou totiž dost škube.

TAKŽE TO BYL VCELKU DOBRÝ ADRENALIN.

Jakub: To byl. Vlak asi po 6 hodinách uprostřed pouště mimořádně zastavil, kvůli neznámé poruše na nákladních vozech. Velkou část vlaku proto odstavili na druhou kolej. Zbytek vlaku pokračoval do Nuadhibú na pobřeží Mauritánie. Než jsme si uvědomili, co se vlastně stalo, vlak se dal do pohybu. Po chvíli nabral takovou rychlost, že už nebylo bezpečné naskočit, obzvlášť s našimi velkými bágly. Nezbyvalo než si stopnout další nákladní vlak, který nás z této překerní situace uprostřed pouště dostal až na pobřeží Mauretánie.

ASI JSTE TAKÉ NEBYLI JEDINÍ PASAŽÉŘI...

Marek: Vlak využívají i pastevcí. Převážejí kozy, ovce a další zvěř. Druhý vlak, který jsme si stopli, převážel svázané velbloudy. To nebyl moc pěkný pohled. Kromě pastevců s námi jeli i dva Asiaté. Muž a žena. Byli trochu legrační. Dodnes nechápu, jak můžou při takových cestách přežít. Když nám ujel vlak, tak jejich největší starostí bylo, aby nafotili to nejvíce survival selfie.

HOSTITELKA, KTERÁ JÍDLO PŘIPRAVILA, NÁS NAVÍC KRMILA ZVLÁŠTNÍM ZPŮSOBEM. Z RYBY UŽDIBLA RUKAMA ČÁST MASA, TO VYVÁLELA V DLANI A PAK NÁM HO PŘES CELÝ TALÍŘ HODILA NA NAŠI STRANU.

JAK SE STOPUJE V SENEGALU A V GAMBII?

Marek: V podstatě stejně dobře jako kdekoli jinde. Problém nám trochu dělala jazyková bariéra a to, že řidiči často chtěli za svezení zaplatit. Stopování nám ale přineslo řadu zážitků, které by nás jinak nepotkaly. Několikrát jsme například spali u místních doma, mohli jsme tak nahlédnout do afrických domácností a do běžného života. Bylo to o to zajímavější, že zrovna probíhal Ramadán. Snad nejtípnější noc jsme strávili u místních na jejich dvorku. Hned vedle nás byl chlívěk s kozami. Celou noc nás mrchy budily mečením a tím, že žraly rákosový plot přímo nad našimi hlavami.

A CO JSTE JEDLI VY?

Marek: Stolování v Africe bylo docela vtipné. Typické jídlo je ryba se zeleninou a rýží. Pro nás bylo jiné jíst z jednoho talíře a dost často rukama. I hostitelka, která jídlo připravila, nás navíc krmila zvláštním způsobem. Z ryby uždibla rukama část masa, to vyválela v dlani a pak nám ho přes celý talíř hodila na naši stranu, kde jsme si ho vzali a smíchali s rýží. Na pohled nic moc, ale chuťově to bylo výborné!

PŘIVEZLI JSTE SI NĚJAKÝ SUVENÝR?

Jakub: Já osobně mám takovou úchylku – z každé země si tahám nějaký specifický kámen. Někdy je to prostě jen obyčejný šutr, který mně připomíná nějaký zážitek nebo místo. Celkem jsme projeli pět afrických států, takže méně než pět kamenů nepřípadalo v úvahu.

Marek: Přivezl jsem si asi kilo afrického prachu, který se mi usadil všude ve věcech.

ZVLÁDLI JSTE VŠECHNO PODLE PLÁNU?

Marek: Měli jsme dva hlavní cíle. Prvním bylo se v pořádku vrátit, což se nám povedlo, a tím druhým bylo alespoň lehce zpropagovat skvělý projekt Kola pro Afriku. Na projektu bychom chtěli dále pracovat i u nás, jestli se nám povede posunout ho někam dál, to teprve uvidíme.

JAKUBE, PŘED ODJEZDEM JSTE MĚL OBAVY, JESTLI SE STIHNETE VRÁTIT A ODSVĚDČIT KAMARÁDOVI SVATBU. ZVLÁDL JSTE TO?

Jakub: Návrat vyšel parádně, i když posledních pár dnů přibývaly obavy, že to nestihnu. Poslední tři dny před plánovaným odletem jsme byli ještě v Mauritanii, víc jak 1800 km od Marakéše, odkud letělo letadlo domů. V tu chvíli jsem už byl pěkně nervózní. Stopařský bůh byl štědrý a pár opravdu solidních stopů nás zachránilo. Domů jsem přijel sice až v pátek o půlnoci, ale další den se svatba stíhala. Mára domů tak nechvátal, takže si ještě stihl po cestě zpět v Lisabonu zaběhnout maraton a měl v plánu dál cestovat po Evropě.

Marek: To už jsem ale necestoval. Stalo se mi totiž trochu kuriózní zranění. Kvůli našemu rychlému přesunu do Marakéše a nekonečnému sezení v autech jsem si „natáhl zadek“. Další stopování po Evropě a sezení v autech mi tak nebylo moc příjemné a už jsem se těšil domů.

VRÁTÍTE SE DO AFRIKY?

Jakub: Někdy určitě. Afrika má své kouzlo.

Marek: Doufám, že to nebudete trvat dlouho.

TEXT: Věra Přibyllová/ FOTO: Archiv cestovatelů

Projekt Kola pro Afriku

Darováním ojetého, nepotřebného nebo i kola nového pomůžete dětem v Africe snadněji získat přístup ke vzdělání. Denně totiž chodí pěšky do školy několik kilometrů. V Česku existuje hned několik sběrných míst, kam můžete kolo odevzdat. Ne všechna darovaná kola budou vhodná pro cestování v Gambii. Ty, co neodcestují do Afriky, se prodávají v Čechách všem, kterým k pohybu ve městě stačí ojetý kousek. Peníze z prodeje podpoří projekt „Kola pro Afriku“ a zajistí nákladnou logistiku.

Ing. Marek Žampach (28)

Je absolventem Fakulty ekonomicko-správní, vystudoval obor Regionální a informační management. Batůžkovým stylem procestoval spoustu států. Říká, že není země, kam by nikdy nejel a rád by navštívil Pákistán. Kromě cestování je nadšený běžec. Startoval už na maratonu ve Vietnamu nebo v Kuvajtu. Naposled si zaběhl tento závod v Lisabonu.

Ing. Jakub Kaplan (28)

Vystudoval obor Technologie a řízení dopravy se zaměřením na Technologie a řízení dopravních systémů na Dopravní fakultě Jana Pernera Univerzity Pardubice. Má rád hory, lezení a rád poznává svět. K cestování mu stačí pouze malý batoh a pár korun. Na svých cestách často stopuje, stanuje nebo spí pod širákem. Navštívil například Japonsko, Mexiko či USA. Z afrických zemí je podle něj Gambie pro individuální cestování velmi přívětivá země.

Když chceš víc, staň se ambasadorem Univerzity Pardubice!

Jirka
ambasador

#UPCEVIBES

Aneta
ambasadorka

<https://www.upce.cz/ambasador>

V čase zpět...

Psát o nevěstincích mě ohromně baví

PRVNÍ KNÍŽKU NAPSAL O BABIČCE, KTERÁ ČEKALA PO VÁLCE NA ODSUN Z VLASTI. DRUHOU O PROSTITUTKÁCH A TŘETÍ PROVÁZÍ DUCH MRTVÉHO KLUKA. ČTVRTOU UŽ MÁ TĚMĚŘ DOKONČENOU, BUDE PRO DĚTI. ABSOLVENT FAKULTY FILOZOFICKÉ JAN ŠTIFTER JE SPISOVATEL, KTERÝ UVÍZL V SÍTI RODINNÝCH OSUDŮ A TY PROPLÉTÁ DO SVÝCH PŘÍBĚHŮ. SOUČASNĚ JE ŠÉFREDAKTOREM JIHOČESKÉHO ČASOPISU BARBAR!, DO KTERÉHO SÁM PÍŠE O HISTORII.

• Co jste v Pardubicích vystudoval?

Kulturní dějiny v mediálním modulu, hodně času jsme tehdy trávili s novinářem Vlastou Novákem, to byl ohromně laskavý člověk. Na semináře jsme chodili do kavárny, nechával růst diskusi, a te se přece jen víc dařilo u kafe než v aule. Měl jsem rád taky historiky Jaroslava Teplého nebo Václava Vebera.

• Jaký váš text skončil jako první v šuplíku?

To, co mě provází celý život: asi ve druhé třídě, možná dokonce na konci první, jsem sepsal na pár stránkách historii naší rodiny. Tehdy jsem ještě neškrábal jako dnes, vzpomínám si na velká, úhledná, krasopisná písmena. To jsem pak svázal a považoval za knížku.

• Je pro vás důležité znát své kořeny?

Pro mě byly rodinné dějiny, osudy a vypravování vždycky největší téma, zajímaly mě víc než osudy panovníků nebo letopočty bitev a mírů, které jsem stejně hned po zkoušce zapomněl. Rodina má paměť, pod tlakem velkých dějin se nějak chová. Už tenkrát, v těch sedmi letech, jsem chtěl vědět, kdo jsem, kým jsem a proč takový jsem. Později jsem psal takové naivní detektivní příběhy.

• To román Sběratel sněhu už není. Řekněte mi, jak těžké je pracovat s jazykem, aby zapadal do doby, o které píšete?

Román Sběratel sněhu má tři časové roviny, jsou to léta třicátá, padesátá a současnost. Největší problém jsem měl s hovorovou češtinou třicátých let, tam jsem spíš zůstal u jazyka literatury a filmů, ale dnes máme stejně dost mylnou představu, že všichni mluvili jako Oldřich Nový v Kristiánovi, tak to i v knížce celkem sedí.

• Lovil jste námět v rodinné historii?

Sběratel se odehrává v Budějovicích, v jedné linii tam žijeme už asi osm generací. Dějiny Budějovic 19. a 20. století jsou do určité míry naší osobní minulostí. Babička Kateřina, to byla Češka z vesnice, si tam koncem třicátých let vzala Němce Jana Stiftera. Její příběh jsem zpracoval v novele Kathy, tam je poválečný lágr, hlad, tyfus, hrozba odsunu, boj proti všemu německému.

• Sběratel sněhu tedy na Kathy navazuje?

Trochu ano, minimálně česko-německou otázkou. V naší rodině totiž žil taky třeba nějaký Josef Stifter, malý kluk, kterého máma v roce 1945 utopila. Taky to byla Češka provdaná za Němce, taky měla jít do lágru, ale situaci vyřešila jinak, zabila sebe a dítě. Postava mrtvého Josefa je jednou z hlavních v románu Sběratel sněhu, stejně tak tam vystupuje i jeho máma – vražedkyně.

• Takže je to taková duchařina. Máte s duchy nějaké zkušenosti?

Naštěstí ne. Ale nepochybuji o tom, že jsou duchové mezi námi, znám spoustu lidí, kteří s nimi zkušenost mají. Někdy vidá ducha celá rodina. Já je nevidím. Prababička viděla anděla, pak jí umřela dcera, mám z těch věcí dost velký respekt. Můj život spíš než na setkání s duchy stojí na zvláštních náhodách, ono to spolu určitě souvisí.

• Že třeba o někom píšete a pak zjistíte, že jezdil na návštěvu do domu, kde teď žijete s rodinou...

Přesně tak – diplomovou práci jsem připravoval o Karlu Hlubučkovi z Trhových Svinů a pak jsme koupili v Budějovicích dům, kam tenhle Hlubuček jezdil na návštěvu za svým kamarádem, vlastně býval hostem u nás doma. Tuhle spojitost jsme zjistili ale až po čase. Nebo sháním konkrétní knížku, která už není v distribuci, a najdu ji za pár dní v knihobudce, čeká tam na mě, zcela zdarma. Nemůžu najít vrták jedné velikosti a druhý den ho objevím při cestě ze schůzky na ulici, leží na kraji silnice. Moc si tyhle náhody nedokážu vysvětlit, ale nepátrám po tom, беру to tak, že si umím přát, a jsem za to vděčný.

• Nedávno jsem mluvila s jednou kriminalistickou expertkou, říkala mi, že se jí ozvala spisovatelka, protože potřebovala vědět něco ohledně mrtvol. Obrátíte se na odborníky, abyste se držel toho, co se opravdu mohlo stát?

Spíš se snažím všechno ověřovat sám, mám pak na stole knížky, slovníky a lexikony, něco dohledávám v matrikách a kronikách na internetu. Ve Sběrateli sněhu je postava Dominika, kterého zajímají auta, těm jsem nikdy moc nerozuměl, tak jsem sjížděl motowebly a různé inzeráty. Někdy mám pocit, že vlastně ničemu nerozumím, a s tím si musím umět poradit, protože jinak bych neustále obtěžoval odborníky na všechno.

• Psát historické knihy vyžaduje vědět něco o době, o které vyprávíte. Navštěvujete kvůli psaní i vědecké instituce?

Když je čas, chodím do archivů, vždycky tam najdu něco, co jsem nehledal. To se skutečně může podařit jen při prohlížení papírů, Google vychrlí rovnou výsledky, ale při hledání v kartotéce má člověk šanci narazit na nehledané.

• Na co třeba?

Ted jsem objevil příběh jedné ženy, která přežila koncentrační tábory, v Terezíně se provdala, ale stát po roce 1945 sňatek nechtěl uznat, ona se přesto nedala a pomocí svědků dokazovala, že byla skutečně vdaná. Ten motiv jsem použil v jedné povídce.

• Psal jste i o nevěstincích a prostředí lehkých dam. Kde jste pro novelu Café Groll čerpal inspiraci?

Nevěstince a nevěstky za starého Rakouska a republiky byly vždycky téma profesorky Mileny Lenderové...

• Chodil jste na její přednášky?

Z těch jsem byl nadšený. Tam jsem poprvé začal studovat dějiny každodennosti, dostal se k několika knihám o prostituci a zjistil, že mě to téma ohromně baví – paní profesorka navíc výrazně vycházela z budějovických pramenů. To mě přimělo k dalšímu studiu.

• Jak jste se k prostitutkám dostal?

Vypisoval jsem si všechno možné o starých kavárnách, vinárnách a jiných podnikcích s dámskou obsluhou a využil toho nejen v novele, ale i později na přednáškách a vycházkách: občas vedu partu

lidí a ukazují jim, kde byly neznámější budějovické nevěstince. Ale základ mám od profesorky, ta mě k tématu přivedla.

- **Kolik podniků v době první republiky v Budějovicích bylo?** Těch bordelů v pravém slova smyslu bylo ve městě jen pár, někdy čtyři, jindy sedm. Ale podniků s dámskou obsluhou, kam se taky chodilo za holkami, bývalo v Budějovicích přes sto. Poté, co jsem vydal Café Groll, mi jeden čtenář vzkazoval, že to je skutečně legendární podnik, protože u nich v rodině se dodnes vzpomíná na to, jak tam jejich pradědeček chytil kapavku.

- **Kathy, Café Groll, Sběratel sněhu – vaše první tři knihy. Co chystáte dalšího?**

Píšu právě dětskou knížku, slíbil jsem ji Albatrosu, ale hlavně svým dvěma synům. Ti se často ptají, v jaké je fázi, kdy to budu hotové. Chystám se teď na dvou týdenní stáž do Krakova, tam bych měl mít prostor jen na psaní, tak doufám, že tam knížku dokončím.

- **Kdy ji představíte dětem?**

Mám hotové zhruba dvě třetiny. Nejvíc jsem se zabrzdil na začátku, první kapitolu jsem psal asi napětkrát a pořád to nebylo ono.

- **O čem knížka je?**

Příběh pojednává o klukovi, kterému se dějí zvláštní věci – z ničeho nic třeba kuchyně v domě vypadá trochu jinak, sedí tam úplně cizí

lidí, ale jen na chvíli, pak je všechno zase normální. A ten kluk zjišťuje, proč je to tak, proč se to celé děje. Myslí si, že může cestovat v čase, ale je to trochu složitější.

- **Kluci vám do psaní taky mluví?**

Jsou mi velkou inspirací, jejich svět, fotbal, tablet, hry. Budou pak první, kdo ten příběh uslyší, nechám je kritizovat, podle nich pak některé věci upravím.

- **Za co vás už zkritizovali?**

Spíš je zajímavé, jak kluci uvažují – když jsem jim říkal, že se v knížce objeví talisman, hned se ptají, jestli si ho budou moci čtenáři dokoupit, že by to tak mělo být, nejde přece napsat knížku a nenapojit na to doplňkové produkty. Nebo vyžadují barevné ilustrace, tvrdí, že černobílé nikoho nebaví. Jsou to prostě děti z nové doby.

- **Píšete i odborné knihy. Ten dům, Ta továrna. „To“ další bude co?**

Ten dům je příběh našeho budějovického domu, Ta továrna popisuje sousední fabriku, kde se dříve vyráběly pláště a klobouky. Na knížkách pracujeme v autorském týmu a každá publikace mapuje historii jednoho objektu. Příště můžeme prozkoumat Ten činžák, Ten mlýn, Tu školu nebo třeba Tu faru, těžko říct, rozpracované právě nic nemáme.

„Pro mě byly rodinné dějiny, osudy a vypravování vždycky největší téma, zajímaly mě víc než osudy panovníků nebo letopočty bitev a mírů, které jsem stejně hned po zkoušce zapomněl.“

- **Napadají tě díky psaní odborných knih i příběhy, ze kterých pak vznikne beletrie?**

Ono se to vždycky nějak propojí – při práci na knížce Ta továrna jsem se setkal s historikou, kdy kluci šmírovali dělnice při převlékání, a tenhle motiv jsem pak použil i v románu Sběratel sněhu. Nebo jsem do našeho domu usadil novelu Café Groll. Všechny knížky spolu nějak komunikují, postavy procházejí libovolně mezi příběhy, navzájem se ovlivňují a tvoří dohromady jeden literární svět.

- **Pořád mluvíš o rodných Budějovicích. Přemýšlela jsem, zda máš i na Pardubice nějakou vazbu. V rozhovoru pro Idnes.cz jsi ale mluvil o pradědečkovi od Pardubic.**

Babička z matčiny strany pocházela z Horního Jelení, kdysi okres Vysoké Mýto, dnes Pardubice. Tak jsem vlastně z jedné čtvrtiny z východních Čech. To mě vlastně přivedlo i na pardubickou univerzitu, šel jsem někam, kde jsem měl příbuzné, vrátil se na pár let do kraje svých předků. Bylo to pro mě důležité, a navíc i určující pro další život, na fakultě jsem potkal svou budoucí ženu Evu.

- **Zase to tak mělo být.**

Ano. V jeden moment, a právě v Pardubicích, se propojila minulost s budoucností. Máme spolu tři děti, ke dvěma klukům loni přibyla dcera Meda, po křtu dostala ještě jméno Josefa, právě po té jelenké babičce. Na Jelení jsem zažil ještě staré pratety, jezdil jsem za nimi o víkendy a nechával si od nich vyprávět.

- **O čem mluvily?**

O svých rodičích, bratrovi Jendovi, který šel bojovat proti nacistům a ve čtyřiačtyřicátém umřel při Slovenském národním povstání, bylo mu sedmáct let. O andělovi, který zvěstoval neštěstí. O tatínkovi, mém pradědečkovi, tomu se říkalo Tarzan...

- **O pradědečkovi Tarzanovi taky něco napíšete?**

To nosím v hlavě už roky. Jednou přijel na Jelení cirkus a on se vsadil, že přepere medvěda, což se mu povedlo. Vysloužil si tak přezdívku Tarzan. Živil se jako nádeník – jednou dláždil ulici, jindy ledoval, organizoval chmelové brigády nebo chytil potulné psy a zval pak sousedy na „paví hody“. Za mrtvého syna Jendu dostal po válce vilu v Trutnově, ale domov tam nenašel, tak se zase vrátil na Jelení. Máme tam rodinnou hrobku, tak se tam pořád vracíme, a jestli to vyjde, vrátím se tam během pár let i s knížkou.

- **Vaše knihy se čtou jedním dechem. Přemýšlel jste o jejich filmovém ztvárnění?**

Nejsem filmový producent, takže tohle zařídít neumím. Pro každého autora je velká čest, pokud se jeho příběh dočká zfilmování.

- **Vedle psaní knih se živíte jako novinář. Jak velký rozdíl je mezi literárním psaním a žurnalistikou?**

Nemusí být zas tak velký. I článek se snažím psát trochu literárně – vždycky si říkám, jestli se to dobře čte. A většinou funguje vlastní pocit, jednoduše vím, jestli se mi to líbí, nebo ne. To pak funguje i zpětně, s čím je člověk spokojený, to pak čtenář ocení, ať je to povídka, nebo článek do novin. Nicméně každý žánr má určitá specifika, beletrie dává větší prostor fantazii.

- **Teď jste šéfredaktorem časopisu Barbar. Kde vychází?**

Barbar je magazín pro jižní a západní Čechy, založil jsem ho v roce 2013, vychází už sedmým rokem. Vznikl poté, co jsem opustil redakci týdeníku 5+2 dny, kde jsem působil jako šéfredaktor, měl jsem tenkrát pocit, že na trhu něco chybí, a tím něčím byl regionální lifestyleový magazín. Přinášíme vlastní publicistiku, rozhovory, reportáže.

- **Co historie?**

Ta tam samozřejmě nemůže chybět. Občas něco napíšu sám, ale většinou pro nás píšou jiní historici. Jeden článek do Barbara před časem napsala i profesorka Lenderová. Jmenoval se „Jak se šlapalo pod Černou věží“ a dodnes patří k těm nejčtenějším na našem webu.

Mgr. Jan Štifter (*1984)

Novinář a publicista, narozený 1984 v Českých Budějovicích. Působil v redakcích MF DNES, Lidových novin, v týdeníku MF Sedmička pracoval jako šéfredaktor, v roce 2012 zakládal jihočeské redakce týdeníku 5+2 dny a o rok později lifestyleový magazín Barbar! Žije v Českých Budějovicích, s manželkou Evou mají tři děti: syny Prokopa a Hynka a dceru Medu. Knižně debutoval novelou Kathy (2014), kde zpracoval příběh své babičky, čekající po 2. světové válce ve vyhnaneckém lágru na odsun. Novela Café Groll (2016) z prostředí hamepžů a nevěstinců na počátku 20. století přibližuje osudy lékaře, který měl na starosti prostitutky a herečky Jihočeského divadla. Na Kathy a Café Groll Štifter navázal třetím budějovickým příběhem: román Sběratel sněhu, za který získal řadu ocenění, mj. cenu Cenu čtenářů české knihy. Je absolventem oboru Kulturní dějiny na Univerzitě Pardubice, vedle prózy se věnuje odborným textům, mapuje dějiny domů a jejich obyvatel – je spoluautorem publikací Ten dům, Ta továrna a Svinenské návraty.

TEXT: Věra Příbylová/ FOTO: archiv Jana Štiftera

ANKETA:

Které místo jste si zamilovali?

Petr Vnenk

doktorand Dopravní fakulty Jana Pernera

Nejraději cestuji do hor. Jedno jakých. V horách vypotíte chmury, vydýcháte vztek a upevníte přátelství. Nedostanete nic zadarmo, ale cesta bude spravedlivá – 1 000 výškových metrů je stejných v Beskydech, jako v Mongolsku. Úplně ideální je do hor jet vlakem. Tím to tam totiž nejmíň zasviníte. :-) A pak ty výhledy, když vyjde počasí... Jako třeba tenhle z Zugspitze v Německu.

Lucie Vaňková

studentka Fakulty ekonomicko-správní

V poslední době jsme si s přítelem oblíbili Jihočeský kraj. Na aktivní dovolenou tam jedeme už po několikáté. Nejlépe si odpočinu právě sportem a na Lipně je velké množství vodního vyžití, cyklostezky a samozřejmě Stezka korunami stromů, která láká nejenom vyhlídkou, ale i koloběžkami a bobovou dráhou. Krásná příroda k odpočinku přímo láká!

Jiří Nožička

odborný asistent Dopravní fakulty Jana Pernera

Baví mě vymýšlet a realizovat témata pro cyklovýlety se vztahem k naší republice. Sto let První republiky jsme loni oslavili jízdou z nejvýchodnějšího města Zakarpatské Ukrajiny na nejzápadnější bod ČR. Letos jsme uctili 75 let od vylovení v Normandii a z pláže Omaha jsme jeli na kolách po stopách I. pěší divize, která osvobodila západ naší republiky.

Šárka Vančurová

studentka Dopravní fakulty Jana Pernera

Mé cesty směřují do východních zemí, jejichž kultura a příroda je velmi krásná a bohatá. Byla jsem na Ukrajině a v Rumunsku, o jeho hlavním městě se mluví jako o jednom z nejoklíkřejších hlavních měst, ale i tak je to pro místní krásný domov. S krosnou na zádech a s dobrou partou proces-tujete za pár dnů a korun úžasná místa.

Tomáš Kupka

proděkan pro studium a pedagogickou činnost Fakulty restaurování

Mojí profesní i srdeční záležitostí je Španělsko. Líbí se mi Valencie. I při svých badatelských nebo konferenčních cestách se snažím alespoň na chvíli „utéct“ a prozkoumat nějaké nové místo, zažít jeho autentickou atmosféru, ochutnat místní speciality, popovídat si s lidmi. V našem okolí není rozmanitější a zajímavější země.

Aneta K. Plšková

studentka Fakulty filozofické

Momentálně jsem si zamilovala Mallorcu. Španělé vám vždycky vyjdou vstříc, chovají se ochotně a přátelsky.

Hlavní město Palma de Mallorca patří k architektonickým skvostům. Na celém ostrově jsou neuvěřitelně krásné pláže, útesy a lesy.

A velmi barvitý je zde i noční život.

Našla jsem zde hodně přátel z různých koutů světa, například ze Švédska nebo Mexika.

Kateřina Horáčková

*vedoucí Katedry ošetřovatelství
Fakulty zdravotnických studií*

V roce 2014 jsem byla na Erasmu pobytu v Turecku – Ankaře. Naši turečtí kolegové nás pozvali na výlet do kraje zvaného Kappadokie, který vnímám jako světový skvost. Tento rok jsem se sem opět vrátila a měla možnost tuto oblast poznat více.

Všem cestovatelům doporučuji a těm odvážnějším i let balónem, což je zde nejznámější turistická atrakce.

Lucie Stříbrná

*prodávka pro vnější vztahy a propagaci
Fakulty chemicko-technologické*

Už v dětství mi učarovala pohádková krajina Českého ráje.

Trosky mám neodmyslitelně spojené s magickým sídlem čaroděje Mrakomora z pohádky Princ a Večernice, nádherný zámek Hrubou Skálou zase s princem Bajajou. Ráda se do těchto krajů vracím a vnímám jedinečnou atmosféru těchto rozmanitých přírodních krás.

Oldřich Kašpar

*docent na Katedře kulturní a sociální
antropologie Fakulty filozofické*

Kromě mé rodné země je mému srdci nejbližší Mexiko – se svými nebetyčnými horami, azurovým mořem i zajímavou pouštní a polopouštní krajinou s odolnými kaktusy. A také s lidmi se srdcem na dlani. Ne nadarmo říkám, že Mexiko je mojí druhou vlastí. Míst, která mám v Mexiku moc rád, je mnoho, jedním z nich je právě Dolní Kalifornie.

Nové cizojazyčné publikace Univerzity Pardubice

Current Topics in Czech and Armenian Special Pedagogical Theory and Practice

PaedDr. Zdenka Šándorová, Ph.D., PhDr. Kamila Růžičková, Ph.D., Tereza Azatyan, Ella Kafyan, Ph.D. (eds.) Odborná kniha zveřejňuje odborné texty zaměřené na medicínsko-psychologicko-pedagogickou podporu a pomoc cílové skupiny speciální pedagogiky napříč všemi věkovými kategoriemi v komparaci České republiky a Arménie. V oblasti metodologie odborná kniha s odbornými studiemi reaguje na podněty v aplikovaném výzkumu v kontextu inovačního potenciálu společenských věd. Akceptuje názor na rozšíření uznávaných výsledků právě o takto koncipované publikační výsledky. Publikace byla podpořena v rámci Programu Erasmus+, akce: KA107 – Vysokoškolské vzdělávání mobility studentů a zaměstnanců mezi programovými a partnerskými zeměmi, registrace č. 2016-1-CZ01-KA107-023358 (spolufinancování Evropskou Komisí).

Tschechische Spuren in deutschsprachiger Literatur

PhDr. Jan Čapek, Ph.D.

Německy napsaná publikace „Tschechische Spuren in deutschsprachiger Literatur“ (České stopy v německojazyčné literatuře) se vztahuje na biografie a literární díla českých spisovatelů druhé poloviny 20. století a první dekádu století 21., kteří odešli do zemí německy mluvící oblasti (emigrace, exil, vyhoštění, vystěhování, sňatek nebo studium a následně pracovní angažmá) a ve své literární činnosti pokračovali, většinou už dříve či později v jazyce německém. Vzájemné propojení česky a německy psané literatury má na našem území dlouhou tradici, která vyvrcholila mezi léty 1900-1939, kdy se představitelé tzv. Pražského kruhu (Prager Kreis) s vrcholným autorem mezinárodního významu Franzem Kafkou zařadili mezi protagonisty světové literární moderny. V knize prezentovaní spisovatelé (Maxim Biller, Jan Faktor, Ota Filip, Jiří Gruša, Jaromír Konečný, Gabriel Laub, Libuše Moníková, Milena Oda, Lenka Reinerová a další) jsou pokračováním této tradice za poněkud jiných okolností, ale jejich biografie i literární tvorba dokládá stále existující a dlouhá staletí trvající intenzivní propojení česko-německých vztahů a pozoruhodné literární tradice v českých zemích, ale i v Německu, Rakousku a Švýcarsku.

Existuje místo, kde se otevřeně mluví o trendech ve vysokém školství?

Universitas

magazín vysokých škol

Odpovíme vám.

Čtěte na

www.universitas.cz

autentická komunikační platforma akademické obce

sdílení ověřených informací

zkušenosti a kontakty

spolupráce vysokých škol

důležité informace, tweety, názory odborníků

informace, bez kterých se neobejdete

UNIVERZITA PARDUBICE

NOC VĚDCŮ

ŠETRNĚ K PLANETĚ 27/9/2019 16.00-22.00

📍 **TECHNOLOGICKÝ AREÁL, DOUBRAVICE 41**

SHOW MICHAELA LONDESBOROUGH, LABORATOŘE, DOPRAVNÍ SIMULÁTORY, TŘÍDIČKA ODPADU,
VÝROBA PAPÍRU, VIRTUÁLNÍ REALITA, 3D TISK

WWW.UPCE.CZ/NV2019

LOKÁLNÍ ORGANIZÁTOR

NÁRODNÍ KOORDINÁTOR

ZA PODPORY

PARTNEŘI UNIVERZITY PARDUBICE

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

A man with short grey hair, wearing a grey hoodie with a red 'U' logo and blue jeans, is sitting on a wooden bench outdoors. He is smiling and holding a small, scruffy dog. The background shows a park-like setting with trees and grass. A speech bubble is positioned above the man's head.

**ULOVI SI SVŮJ KOUSEK.
JÁ UŽ HO MÁM!**

**Novou univerzitní mikinu seženeš tady:
e-shop.upce.cz**